

8 Березня 2007
№ 4 (четвер)

засзек

Від редакції

Привітання

3 8 Березня!

Привіт усім!!!

Надіємось, що Ви (як і ми) з нетерпінням чекали наступного випуску. І ось вийшов № 4 нашої студентської газети Zazsek.

На сторінках кожного нового номеру Ви можете побачити щось нове, цікаве, захоплююче. Це все Ми робимо для Вас!!! Для нас Zazsek як дитина, яка невпинно росте, пізнає і розвивається!

Наступила весна... Це час, коли розцвітає все навкруги: природа, настрої, нові знайомства, палкі побачення і Ми, дорогі дівчата і жінки.

Бути жінкою - справа складна. Але в той же час дуже приємно. І ми впевнені, що приємного набагато більше! Адже чоловіки не можуть отримати справжнього задоволення від пінцетів, ванни з мелісою або нових лакових туфель, букета ніжно-лілових тюльпанів або двохгодинної розмови з подругою по телефону... А ми на це здатні!! І не тільки на це. 8 Березня - чудова можливість привітати себе з тим, що Вам пощастило народитися жінкою!!!

Як відомо, студентські роки - найкращі роки у житті. Отож не гайте часу і робіть для себе свято вже сьогодні і щодня!

Залишайтеся самими собою, адже Ви - індивідуальність, такої як Ви не має на цій планеті!!!

Привітання з деканату

Дороге наше жіноцтво!!!!
Від імені чоловічої частини нашого навчального закладу дозвольте привітати Вас із святом, що незабаром настає. Оскільки людині потрібне відчуття свята, а значить увага і щирість у відношенні, тому з огляду на прийдешній Міжнародний жіночий день – 8 Березня, усі чоловіки ТІСІТУ щиро бажають Вам, на перший погляд, банальних речей. Мудреці древності стверджували наступне: “Якщо хочеш бути щасливим одну мить – закохайся, якщо протягом року – одружися, але якщо хочеш бути щасливим протягом усього твого життя – бережи здоров’я!!!” Отож, бажаємо міцного “сибірського” здоров’я, яке обов’язково “йде у парі” із щастям !!!

Зав.кафедри гуманітарних дисциплін доц. Яковичин Р.Я.

Бажаю усім жінкам щастя!!!
Щастя є навколо Вас, воно у всьому: у всіх речах, що Вас оточують, у всіх подіях, що з Вами відбуваються. Побачте його і будьте щасливі !!!

Мінчук В.М.

Шановні, милі, кохані!!!
Нехай у Ваших серцях завжди буде весна, пора пробудження і розквіту всього земного.
Нехай все оточуюче Вас радує і надихає, створюючи неповторну атмосферу кохання, затишку і тепла

Гоцинський А.В.

З великою повагою і задоволенням вітаю жіночу частину студентів, викладачів, службовців та технічних працівників з Міжнародним святом 8 Березня. Бажаю здоров’я, щастя, натхнення й оптимізму.
Насолоджуйтесь та радійте життю !!!

Сухарський В.С., зав.кафедри Міжнародної економіки, професор, академік, заслужений винахідник СРСР, лауреат Всеукраїнської премії імені С.Падолінського.

Студенське життя

Стипендія в ТІСІТІ

Що таке стипендія? В першу чергу – це заохочення студента до навчання, а вже згодом – це винагорода.

Наш інститут один із небагатьох приватних вузів в Україні, у яких є стипендіальний фонд. На нашу думку, це великий плюс для ТІСІТУ!!!

Чи хотів би Ти стати одним із небагатьох студентів, які були удостоєні звання – стипендіат!?

Отже, дізнатись як її отримати Ви зможете з наступного ...

ПОЛОЖЕННЯ про стипендії студентам Тернопільського інституту соціальних та інформаційних технологій

Прийнято на Вченій раді ТІСІТ, протокол №_8_від 31 березня 2005 р.

1.1. Стипендія призначається на основі положення „Про відшкодування витрат за навчання в Тернопільському інституті соціальних та інформаційних технологій”, „Правил організації навчально-виховного процесу та правил внутрішнього розпорядку” в розмірі, встановленому на основі розміру стипендіального фонду інституту.

1.2. Розмір стипендіального фонду інституту та розмір індивідуальної стипендії студента, яку щорічно встановлює ректор інституту, залежить від фінансового стану інституту та інфляційних процесів у країні.

Стипендіальний фонд затверджується Вченою радою інституту.

1.3. Стипендія призначається студентам денної форми навчання усіх курсів, які навчаються на 5 – за результатами успішності в кожному семестрі може надаватись стипендія у розмірі 50 грн. в місяць, а для студентів

– відмінників (до 5 чоловік), які займаються активною науковою та громадською роботою у розмірі 100 грн. в місяць протягом 5 місяців (вересень-січень: за результатами весняно-літньої сесії, лютий-червень: за результатами зимової сесії) за умови вчасної оплати за навчання

1.4. Студентам першого курсу стипендія призначається після успішної здачі заліково-екзаменаційної сесії за перший семестр навчання у ТІСІТІ.

1.5. Стипендія призначається на один семестр поточного навчального року.

1.6. Стипендія нараховується до оплати за наказом ректора інституту, проект якого подає декан факультету.

2.1. Підвищена стипендія призначається рішенням ректора та оформляється наказом по інституту в кількості згідно стипендіального фонду.

2.2. Підвищена стипендія призначається студентам-відмінникам, які, крім здачі заліково-екзаменаційної сесії на „відмінно” і у встановлений деканатом термін, проявили себе:

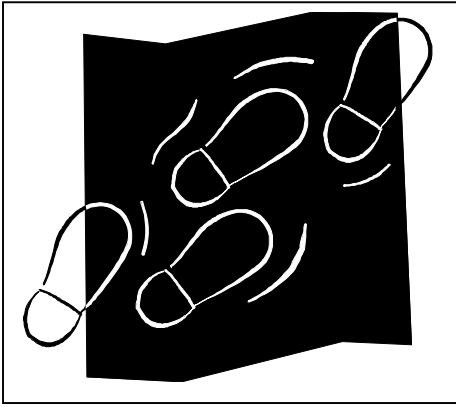
- в науковій діяльності, згідно з „Положенням про студентське наукове товариство”;
- в суспільно-виховній роботі на загальноінститутському, міському, всеукраїнському рівні згідно „Концепції виховної роботи” та „Положення про Студентську раду”.

Вчитись, вчитись і ще раз вчитись...

І тоді Ви досягнете мети у житті...

Почати робити кар'єру не рано ... на I курсі ?!

Так хто ж це такий - студент? Чим він відрізняється від інших людей? От що із цього приводу можна прочитати у Великій радянській енциклопедії: Студент (від лат. *studens* - той, хто наполегливо працює, займається) -

учень вищого, у деяких країнах і середнього навчального закладу.

У Древньому Римі та у Середньовіччі студентами називали будь-яких людей, зайнятих процесом пізнання. З організацією в XII ст. університетів термін "студент" став вживатися для позначення осіб, що в них навчаються (спочатку й тих, що викладають). Після введення вчених звань для викладачів (магістр, професор тощо) це слово стало застосовуватися винятково по відношенню до учнів.

Справжній студент може пишатися своєю ерудицією. Така людина, навіть якщо їй трапляється запитання, на яке вона не знає відповіді, з гідністю зможе вийти із ситуації, що склалася. Студент кмітливий, завжди готовий відстояти свою точку зору, вміє розставити пріоритети. Представник співтовариства цих молодих людей примудряється на мізерну стипендію жити з розмахом. Він відпочиває, коли всі працюють, і працює, коли всі відпочивають. Студенте, цей розділ саме для тебе. Сподіваємось, що він стане тобі у нагоді.

Почати робити кар'єру не рано... на 1 курсі

На 1-2 курсі ви, напевно, думаєте, що кар'єра, робота... - це все ще не для вас, про це можна почати думати ближче до випуску - курсі так на 5 - 6. Адже це саме головне в студентському житті? Добре проводити час! Правда? Правда, але не вся.

Зараз ваші оцінки й диплом про вищу освіту (нехай навіть червоний), хоча й мають значення при одержанні роботи, але їх вже недостатньо, щоб одержати престижну високооплачувану роботу. Адже випускників з гарними оцінками - греблю гати, а гарних вакансій - не так вже і багато. Тому задуматися про те, чим ви можете стати цікавими роботодавцям, потрібно якомога раніше. Чим же студент/випускник ВУЗу може бути цікавим роботодавцеві? Що може допомогти виділитися серед тисяч випускників вашої спеціальності, які одночасно з вами виходять на ринок праці? Тут вам допоможе кар'єрне портфоліо.

Що ж таке кар'єрне портфоліо?

Це всі досягнення, знання й навички, які має людина, і які допоможуть їй успішно діяти в певній професійній області. Зверніть увагу, що це не тільки знання й навички "за фахом", останнім часом роботодавці все більше

звертають увагу на загальні навички, наприклад, уміння працювати в команді, уміння приймати рішення, уміння збирати й аналізувати інформацію, лідерські навички...

Чим масивніше ваше кар'єрне портфоліо, тим цікавіші ви для роботодавців. Чим більше вміст вашого портфоліо відповідає професійній сфері, у якій ви бажаєте працювати, тим вище ваші шанси швидко одержати гарну роботу.

Як роботодавець довідається про ваше кар'єрне портфоліо?

Насамперед, через ваше резюме. Резюме - не тільки ваша візитна картка при працевлаштуванні, але й відбиття ваших сильних сторін і досягнень, отриманих знань і навичок у певній сфері, тобто відбиття вашого портфоліо. По-друге, ваше кар'єрне портфоліо - головний предмет розмови на співбесіді. Від того, наскільки масивним є ваше портфоліо, прямо залежить ваш успіх на співбесіді при працевлаштуванні.

Як будувати своє кар'єрне портфоліо, ще навчаючись в інституті?

Почнемо з того, що будувати портфоліо потрібно під певну мету. Тому основне завдання протягом 1-2 курсів для вас - визначитися з тим, у якій сфері й де ви хочете працювати

по закінченні університету. Багато студентів думають, що назва їхньої спеціальності - це автоматично назва їхньої майбутньої роботи, але це зовсім не так. Наприклад, спеціальність "Електропобутова техніка". Знання, отримані в рамках даної спеціальності, можуть бути використані в самих різних видах робіт. От кілька прикладів: інженер-конструктор (місце роботи - виробничі підприємства, конструкторські бюро), інженер-наладчик (місце роботи - сервісні центри), співробітник відділу збуту (місце роботи - виробничі підприємства), продавець-консультант (місце роботи - оптові/роздрібні магазини продажу побутової техніки), викладач (місце роботи - вищі навчальні заклади). Цей список можна продовжити видами роботи, які більш опосередковано зв'язані зі спеціальністю, наприклад, фахівець із ринку побутової техніки, торговельний представник

представництві якого-небудь бренду побутової техніки)... Зверніть увагу, що вибір роботи буде залежати від того, що вам подобається робити (ваших навичок) і від того, що вам цікаво (ваших інтересів). Вам подобається спілкуватися з людьми плюс ви давно стежите за новинками аудіотехніки - пряма дорога вам у продавці-консультанти, торговельні представники... Вам подобається копатися в електросхемах, розбирати (а може навіть і збирати) залізо - вам відкритий широкий спектр можливостей: фахівець-наладчик устаткування, фахівець сервісного центру.

Що потрібно для вибору кар'єрної мети на 1-2 курсі?

Можна - звернути увагу на те, що у вас виходить робити добре, за що вас хвалять інші; запитайте про це у своїх друзів, батьків: відповіді допоможуть вам визначити свої сильні сторони, свої улюблені навички;

- поговорити з викладачами, випускниками кафедри, знайомими, консультантами вузівського Центру кар'єри про можливі напрямки кар'єри, які відповідають вашим інтересам і здібностям;
- звернути увагу на предмети, які подобаються - спілкуватися з викладачами, активно працювати на парах;
- у Центрі кар'єри (такі центри зараз є в багатьох вузах) вам допоможуть визначити ваші інтереси й здібності;
- відвідати Ярмарок робочих місць, інші зустрічі з роботодавцями, які організовує ваш ВУЗ, щоб довідатися більше про кар'єрні можливості й вимоги роботодавців.

Складіть резюме, адже саме резюме в недалекому майбутньому допоможе вам описати роботодавцеві ваше кар'єрне портфоліо. Якщо в резюме писати нічого, виходить, вам нічого поки "продати" роботодавцеві, ви йому поки не цікаві. У той же час гарне резюме потрібно вміти написати.

Важливо навчитися працювати з комп'ютером, якщо раніше у вас не було такої можливості: це допоможе вам не тільки в навчанні, але й дасть важливу перевагу при пошуці роботи - роботодавці рідко тепер сприймають здобувачів, що не володіють комп'ютером. Навчіться користуватися Інтернет, заведіть собі електронну поштову скриньку - при пошуці роботи вона вам буде дуже корисний.

Робота на літо, нехай навіть не оплачувана, допоможе вам не тільки одержати важливі навички (наприклад, спілкування із клієнтами, продажу) і запис у резюме, але й дасть можливість переконатися, що ви вибрали правильний напрямок - вам підходить ця робота.

Основним завданням 3-4 курсів є вибір місця роботи та одержання досвіду

У цей час варто уточнити, як називається посада (-ди), що вас цікавить. Скористайтеся можливостями, які дає виробнича практика. Не прагніть обирати місце практики за принципом "де б поменше робити" або "куди легше всього потрапити", прикладіть зусилля, щоб знайти й одержати місце практики, що відповідає вашим кар'єрним перевагам. Почніть збирати інформацію про потенційних роботодавців, використовуючи Інтернет, професійну періодику, бесіди з людьми: знайомство з роботою компанії, її специфічними вимогами до співробітників допоможе вам краще підготуватися до співбесіди при працевлаштуванні. Контакти й інформацію про компанії зручно також збирати на Ярмарку робочих місць.

Приділяйте увагу заняттям в університеті, читайте професійну періодику, щоб бути в курсі новинок у вашій професійному середовищі - отримані вами знання й навички стануть конкурентною перевагою на ринку праці. Виберіть тему дипломної роботи у відповідності зі своїми кар'єрними пріоритетами - робота над дипломним проектом також стане частиною вашого кар'єрного портфоліо. Якщо ви вирішили йти в науку, самий час визначитися з керівником і почати брати участь у публікаціях і конференціях. Скористайтеся можливостями, які надає вам система курсів на вибір - намагайтеся обирати предмети, які дадуть вам знання й навички, необхідні в обраній вами професійній сфері.

На цьому етапі самий час подумати про навички самопрезентації. Адже вміння спілкуватися з роботодавцем по телефону, через електронну пошту, при особистій співбесіді - це всі навички, які можна напрацювати або, набиваючи свої шишки, або звернувшись по допомогу до фахівців: індивідуальні консультації й тренінги в Центрі кар'єри допоможуть вам розвинути ці корисні вміння.

У цілому 4 курс ви повинні закінчити з розумінням того, яким буде ваш кар'єрний шлях на першому етапі по закінченні вузу. І неважливо, що ви можете згодом передумати, змінити свою думку: зміна мети спричинить усього лише зміни курсу, а ваші дії залишаться аналогічними.

5-6 курс - це вже переддень вашого кар'єрного старту

Багато студентів уже працюють, сполучаючи роботу з навчанням. Однак при виборі роботи на час навчання часто виникає дилема: працювати там, де я можу одержати знання, навички, необхідні мені для обраної професійної діяльності, або там, де більше платять. Адже у своїй професійній діяльності ви ще не дуже підковані й варті не багато. Вибір кожний робить сам, але варто враховувати, що робота в рамках обраної спеціальності істотно поліпшить ваше резюме.

Зберіть інформацію про заробітну плату в тій сфері, у якій ви хочете працювати - це допоможе вам

упевнено відповідати на запитання при співбесіді "на яку зарплату ви претендуєте".

Зосередьтеся на предметах, знання яких потрібні роботодавцям: працюйте й задавайте питання викладачам з урахуванням обраного напрямку кар'єри. Пом'ятайте, що ніколи більше у вашому розпорядженні не буде такої кількості ресурсів як під час навчання у ВУЗі (а головний із цих ресурсів - ваш час).

Почніть активно контактувати з роботодавцями: проходите відбірні співбесіди Тут діє дуже простий принцип: чим більше співбесід ви пройдете, тим ефективніше ви зможете їх проходити надалі.

Ведіть записи контактів з роботодавцями. Багато роботодавців скаржаться, що студенти забувають прийти, подзвонити, написати... Обов'язково виконуйте домовленості, яких ви досягли з роботодавцями, адже вже по цьому вас будуть оцінювати як майбутнього працівника.

Дуже важливо пам'ятати, влаштовуючись на роботу, що не тільки вас вибирають, але й ви теж вибираєте місце роботи. Оцінюйте ставлення до вас роботодавця (висока ймовірність, що якщо на співбесіді до вас ставляться зневажливо, таке ж ставлення ви зустрінете й у компанії, особливо, якщо так поводить керівник), оцінюйте зовнішній вигляд компанії (що б там вам не говорили про солідну, стабільну, процвітаючу компанію, але, якщо це 2-кімнатна квартира без ремонту, ви самі можете зробити висновки) і так далі.

Не бійтеся задавати роботодавцеві питання, адже крім інформації це дасть вам можливість показати роботодавцеві, що ви серйозно ставитеся до вибору роботи. Звичайно, питання про заробітну плату не повинно бути першим і основним, але його теж можна й потрібно задати. Цікавтеся, чого очікує від вас роботодавець, які будуть на початку ваші обов'язки, які перспективи кар'єрного росту в компанії, словом, запитуйте про усе, що є для вас значимим при виборі роботи.

Наостанок варто підкреслити два важливих моменти.

Ваші контакти - ваш основний ресурс під час пошуку роботи

Пошук роботи "по знайомим" як і раніше залишається найбільш ефективним, хоча це зовсім не означає, що вас "влаштовують" на роботу просто так. Серйозні компанії в наш час не практикують прийом на роботу родичів без процедури відбору, однак будь-яка компанія починає пошук кандидатів на роботу зі знайомих співробітників. Тому чим ширше мережа ваших контактів у професійній сфері, тим вище ваші шанси одержати роботу. Активне спілкування з викладачами ВУЗу, які активно працюють не тільки у ВУЗі, відвідування конференцій, виставок, спілкування зі старшокурсниками - от ті деякі заходи, які ви можете почати, щоб максимально розширити мережу своїх контактів. Коли ви почали активно шукати роботу, намагайтеся розповісти про це усім, кого ви зустрічаєте - ніколи не знаєш, де й коли виникне розмова про те, що потрібний співробітник, і про вас згадають.

Навички пошуку роботи й самопрезентації не є вродженими. Їх можна (і потрібно) розвивати

Знайдіть можливість звернутися по допомогу до фахівця, щоб довідатися більше про пошук роботи. Фахівці з кар'єрного консультування допоможуть вам

- вибрати роботу, що вам підходить,
- розробити індивідуальну стратегію пошуку роботи,
- відпрацювати помилки й невдачі в пошуці роботи, щоб зробити висновки,
- створити професійне резюме під ваші цілі,
- підготуватися до співбесіди з роботодавцем,
- відпрацювати помилки й невдачі співбесіди, щоб зробити висновки.

Фахівців з кар'єрного консультування можна знайти у вашім ВУЗі (відділи сприяння працевлаштуванню студентів, центри кар'єри...), центри зайнятості надають такого роду послуги тим, хто стоїть на обліку, часто кадрові агентства проконсультують вас про те, як краще підготуватися до пошуку роботи.

Крім цього, навички піддаються тренуванню. Якщо ви візьмете за правило думати про свої кар'єрні пріоритети, планувати свій професійний розвиток, допрацьовувати резюме регулярно, пройдете кілька разів співбесіди з роботодавцем, то ви виявите, що все це не так вже і страшно.

Визначні дати місяця

з 8 Березня любі жінки !!!

Вже в стародавньому Римі існував жіночий день, який відзначали матрони. Цього дня народжені жінки, які одружені, отримували від своїх мужчин подарунки, були оточені любов'ю і увагою. Рабині теж отримували подарунки. І окрім цього, господиня будинку дозволяла невільницям цього дня відпочивати. Одягнені в краший одяг, із запашними вінками на

головах, римлянки приходили в храм богині Вести - хранительки домівки.

Ініціатором святкування Міжнародного жіночого дня була Клара Цеткін. Найперша історична подія, що припала на цей день і пов'язане із спробою жінок заявити про свої права, - марш протесту нью-йоркських текстільщиц 8 березня 1857 року. Привід, на жаль, досить банальний: низькі заробітки і погані умови праці.

Удруге, півстоліття опісля, про цю дату пригадали активістки нью-йоркської соціал-демократичної організації, що зібрали 8 березня 1908 року мітинг в захист прав жінок.

У 1909 році Соціалістична партія Америки проголосила Національним жіночим днем останню неділю лютого.

У 1910 році на Другій міжнародній конференції жінок-соціалістів в Копенгагені Клара Цеткін виступила з ініціативою щорічного проведення Міжнародного жіночого дня, конкретна дата не пропонувалася і не обговорювалася.

Вперше «міжнародний» жіночий день наголошувався в 1911 році в чотирьох країнах - Австрії, Німеччині, Данії і Швейцарії - в різні дні. У 1912 році жіночий день наголошувався все тим же «вузьким колом» країн і знову в різні дні.

У 1913 році жіночий день був вперше відмічений в Росії (точніше - в окремо взятому місті Санкт-Петербурзі). Дату його проведення, так само як і прізвища організаторів, не вдалося відшукати навіть в радянських джерелах, хоча саме радянські ідеологи впродовж декількох десятиліть всіляко розвивали міф про «міжнародності» жіночого дня.

І лише в 1914 році - в перший і останній раз! - жіночий день наголошувався 8 березня одночасно в шести країнах: Австрії, Данії, Германії, Нідерландах, Росії і Швейцарії.

Перша світова війна, що почалася, примусила Європу надовго забути про які-небудь свята. Але після приходу до влади в Росії більшовиків про Міжнародний жіночий

день знову пригадали і додали йому офіційний статус. На загальне переконання істориків і політологів, комісари використовували напрацювання європейських соціалістів для ідеологічної боротьби проти православної церкви.

Восьме Березня покликане було відвернути радянських людей від релігійних свят: Масляниці, що доводиться приблизно на той же час; і Дня дружин-мироносиць, що відзначається в третю неділю після Великодня і що вважається православним Жіночим днем.

У 1975 році радянським ідеологам, нарешті, вдалося здійснити свою давню мрію: оскільки цей рік був оголошений Організацією Об'єднаних Націй «Міжнародним роком жінки», то і 8 Березня з подачі делегації СРСР за рішенням тієї ж ООН отримало-таки офіційний статус «Міжнародного жіночого дня».

Втім, це мало що змінило: окрім колишніх республік СРСР 8 Березня як і раніше не святкує ніхто в світі. У Естонії, Латвії, Литві. Грузії і Вірменії Міжнародний жіночий День офіційно відмінений. У Вірменії 7 квітня відзначають нове свято Материнства і Краси.

Хоча, ради справедливості варто додати, що 8 Березня все-таки згадують і за межами Росії. Наприклад, в більшості європейських країн цього дня, серед іншого, в новинах проскакує інформація про те, що сьогодні Міжнародний жіночий день. Проте це, як правило, просто констатується, а не наголошується, як подія.

Україна буде святкувати 8 березня чотири дні

Кабінет міністрів України рекомендує керівникам низки підприємств у зв'язку зі святкуванням Міжнародного жіночого дня оголосити вихідними 8-11 березня.

При цьому рекомендується перенести робочий день з п'ятниці, 9 березня, на суботу, 3 березня.

Відповідні рекомендації про перенесення робочих днів у зв'язку зі святами в 2007 році були затверджені постановою уряду від 12 грудня 2006 року.

Рекомендації про перенесення робочих днів адресовані керівникам підприємств, установ і організацій (за винятком органів Пенсійного фонду, Українського державного торговельного підприємства поштового зв'язку "Укрпошта", Державного казначейства та банківських установ). Вихідні дні переносяться для працівників, яким встановлено п'ятиденний робочий тиждень із двома вихідними.

Спеціальний режим роботи банків та їхніх установ у зазначені дні встановлює Національний банк.

Подарунок на 8 Березня

Історія ця
сталася у
сімдесяти роки
минулого
століття. Галина
Марківна і Клара
Бейлівна
працювали в
різних відділах
однієї
високоавторитет
ної установи.
Були вони
перфектними
спеціалістами і
сучасними, як на

ту пору, жінками. З власним поглядом на життя, сім'ю і шлюб.

А на кохання тим більше. Галина Марківна мала чоловіка. Але її Ванічка був для неї ніщо. Як чемодан без ручки. Нести незручно, а викинути шкода. Жили вони, скажу вам, на віру, тобто в громадянському шлюбі. А Клара Бейлівна взагалі була незалежною і вільною.

Якось сталося так, що свято 8 Березня дві емансиповані дами вирішили відзначити у тісному колі. Клара Бейлівна мала прийти до Галини Марківни. Гостина була шикарна. Господиня продемонструвала свою заможність. Клара Бейлівна теж була на рівні. Прислужував дамам, звісно, Ванічка. Він чітко виконував те чи інше розпорядження або й просто забаганку господині і ставав собі у куточку, очікуючи нових вказівок.

У невимушеній, веселій обстановці Галина Марківна не могла надякуватися подрузі за чудовий подарунок — кавовий сервіз "Мадонна".

— Що б тобі, голубонько, подарувати, — щебетала господиня, — аби і ти мала від мене пам'ятку на все життя? Клара Бейлівна, в черговий раз окинувши поглядом безмовну, похнюплена чоловічу істоту, яка, мов непотрібна річ, сиділа собі в кутку, сказала: "Якщо не шкода, подаруй мені... чемодан без ручки".

— Чемодан без ручки? Бери! Ще й могорич, тобто презент, від мене за це буде...

...Восени, десь наприкінці жовтня, Клара Бейлівна запросила в гості Галину Марківну, не сказавши при цьому жодного слова про те, з якої нагоди свято. На запитання колегині відповіла: "Це — сюрприз".

У квартирі в усьому відчувалася лад, вправна чоловіча рука. Цього раніше тут не бувало! Клара Бейлівна випурхнула з кухні і защебетала біля гості, хвалячись тим, що вдалося зробити ремонт, що столярка, електрика, все, як кажуть, тіп-топ. Стіл був накритий на трьох. "А хто ж третій?" — запитала Галина Марківна.

— Як хто? — здивувалася Клара Бейлівна. — Хіба не бачиш? За цим у вітальню зайшов Ванічка. Справжній джентльмен, анітрохи не схожий на колишній Чемодан без ручки... Хоч на столі було все, чого лиш душа забажає, а Ванічка невпинно сипав дотепами, на серці Галини Марківни шкреблі кішки. Нестерпно хотілося додому. Аж раптом, не розуміючи себе, вона сказала господині: "То, може, я заберу свого Одоробла? Він тобі вже, мабуть, добряче набрид?" Тишу обірвав владний, але прийнятний чоловічий голос: — Галино Марківно! Подарунки не повертаються. Тим більше, що він уже документально належить Кларі Бейлівні. Що й завірено вчора печаткою в паспорті. Удома Галина Марківна підійшла до серванта і взяла чашку з іще не вживаного кавового сервізу "Мадонна", щоб тріснути нею об підлогу. Але не встигла, бо розридалася. Гірко і невтішно.

Поради до свята

Як продовжити життя букета

Завтра перше весняне свято. Свято, коли чоловіки поспішають привітати своїх любих жінок, дарують їм квіти. І щоб продовжити життя букета і квіти якомога довше радували нас, дотримуйтеся наших порад. У кожній зрізаній квітці видаляють зайве листя. Це зменшує поверхню випаровування і запобігає загниванню листя у вазі. Кінець кожного стебла зрізають косо, за можливістю, під водою. У квітів із твердим стеблом (тройанди, айстри тощо) рекомендується робити довгий зріз. Рослини, стебла яких виділяють сік (маки), треба підрізати знову і негайно опустити кінці на декілька секунд у гарячу воду. Зрізані квіти потребують багато вологи. Тому їх ставлять у вазу, до половини наповнену водою. Використовують звичайну водопровідну воду, але не льодяну. Для більшості квітів її необхідно міняти щодня. Слід також знати, що зрізані квіти не люблять ні прямого сонячного проміння, ні протягу. На ніч їх рекомендується перенести в прохолодне темне приміщення (вийняти з ваз, загорнути в папір і занурити у відро з водою). Поживні речовини, додані у воду, довше зберігають рослини. Бузок, фрезії, гвоздики, тройанди, тюльпани у 2—5-% розчині цукру стоять у середньому на 7—12 днів довше.

У квітів, як і в усіх живих істот, є свої капризи та примхи. Вони чутливо реагують на своїх сусідів. Якщо це недруг, то розкішний букет перетвориться на жалюгідний оберемок, понурий і невиразний. Деякі квіти несумісні в одній вазі. Продукти обміну, що виділяються у воду, токсичні для інших видів квітів і прискорюють їх в'янення. Гвоздики, конвалії, нарциси і лілії між собою "дружні", але не переносять присутності інших квітів. Не можна ставити разом конвалії і фіалки, тюльпани і незабудки. Лілії прискорюють в'янення маргариток, маків та волошок. Основною причиною передчасного в'янення є бактерії і грибки, котрі закупорюють провідні судини зрізаних рослин. Аби попередити це, можна використати найпростіші домашні засоби: опустити у вазу срібну ложечку або шматочки деревного вугілля. Допомагають розчини лимонної кислоти, марганцево-кислого калію та аспірину.

Часто буває — не встигли ми принести квіти додому, як вони вже опустили свої голівки. Оживити рослини нескладно. Стебла підріжте, опустіть у посудину з гарячою водою та накрийте поліетиленовим пакетом. А можна й так: помістіть квіти у відро з холодною водою та накрийте марлею, кінці якої занурені у воду. Отже, не забувайте про квіти — поміняйте вчасно воду у вазі, підріжте кінчики стебел, додайте поживні речовини. І квіти довше будуть тішити вас.

Подаруйте їм радість

Міжнародний жіночий День 8 Березня!!!
У цей день жінкам потрібно дарувати подарунки.

Відомо, що подарунки дарувати приємніше, ніж отримувати. Якщо комусь це твердження здається сумнівним, то це ще не означає, що він жаднюга і однолюб. Найімовірніше, він просто не вмів вибирати правильні подарунки. А дарувати неправильні подарунки - заняття справді малоцікаве, а іноді і небезпечне. У передсвяткові дні, половина людства мучиться над рішенням задачі, по складності не поступливій теоремі Ферма: «Чому в цьому світі так багато речей і чому зовсім нічого дарувати?» Велику частину того, що продається в магазинах, дарувати, на жаль, не можна; потрібні речі рідко бувають хорошими подарунками, подарунки куди більше тяжіють до відсутності якої-небудь корисності. Якщо ти принесеш дівчині флакон духів, букет троянд і плюшевого ведмедика, то вона буде просто зобов'язана сказати тобі: «Який ти милий!» Можливо, їй значно більше потрібні були б баночка зеленки, качан цвітної капусти і пінцет, але закон жанру невблаганний. Чим троянди кращі за капусту, ми зараз міркувати не будемо. Головне - запам'ятати: чим даремніша річ, тим більше вона годиться для подарунка. Тому що подарунок для жінки повинен втілювати надмірність, розкіш і каприз. Інакше це не подарунок. А ось знайти таку надмірність, яка ще була б корисною, - це вищий пілотаж мистецтва робити подарунки. Ну і, звичайно, самий кращий подарунок - це сюрприз.

Який розпаковується із заінтригованим муркотанням і виймається із захопленням вигуком. Отже, що найчастіше дарують жінкам? Ми приводимо список, який, можливо, позбавить вас від метушні по магазинах у пошуках невідомого. Оцінка «подарунковості подарунка» ставиться по п'ятибальній системі.

Кулінарна книга (2)

Можливо, вона буде рада, але все одно запідозрить, що ти підступно піклуєшся про поліпшення власного раціону.

Пилосос (праска, міксер, тостер і т.п.) (3)

Неправда, що жінці не можна подарувати пилосос або ще що-небудь, потрібне в господарстві. Можна. Але тільки якщо ти живеш окремо.

Білизна (5)

Ось чомусь коли ми даруємо їм дорогу ефектну білизну, вони в цьому не убачають прояву егоїзму, хоча, здавалося б... Ця давня велика проблема - підібрати правильний розмір.

Навіть якщо пам'ятати цифри, можна промахнутися, оскільки стандарти різних виробників часто відрізняються один від одного. Пояснюватися з продавщицями, викреслюючи руками в повітрі круги різних діаметрів, досить цікаво, але успіх в цьому випадку гарантувати не можна. Щоб не сушити голову - просто запозич непомітно у подружки комплект її білизни як зразок. І врахуй - синтетику багато жінок не носять, а тугі гумки шкодять кровообігу. Не перестарайся також з кружевом на інтимних місцях - здорово натирають шкіру. Вручати презент краще в інтимній обстановці: не всяка дівчина зуміє як слід подякувати дарувальникові, розпакувавши такий подарунок у присутності натовпу знайомих і родичів.

Квіти (3)

Квіти дарують зазвичай на додаток до подарунка. Самотній букет в свято доречно підносити тільки малознайомій дівчині, яку менш нейтральний подарунок може

збентежити. Будь обережніше з кольором - червоні троянди традиційно позначають

визнання в пристрасній любові, а жовтий колір, на думку багатьох пані, - свідоцтво ревнощів або байдужості того, що дарує. І запам'ятай: букет в упаковці улюбленим дівчатам не дарують - тільки живі квіти, зігріті теплом твоєї власної руки. Втім, якщо ти вирішив відправити їй квіти з посильним - тут упаковка обов'язкова. Якщо ж ти здогадаєшся послати їй квіти не додому, а на роботу, то приємним доповненням до подарунка стануть захоплені і задрісні розпитування її в приятельок.

Духи (4)

Перш ніж вибрати найдорожчий і яскравий флакончик - постарайся як би ненавмисно з'ясувати, чи подобається цей запах твоєї подрузі. Якщо цього зробити не можна, скажи продавцеві, якими

духами зазвичай користується дівчина і попроси підібрати аромат тієї ж гамми. І нічого смішного, просто якщо дівчина, наприклад, вважає себе ніжним і скромним створенням, то вона навіть ради тебе не стане користуватися духами, що «викликають в уяві образ бразильської мулатки, що змагає від пристрасності під тропічним сонцем» (деякі аромати так і описують).

Шоколад (3)

Жінки люблять шоколад. У всіх країнах світу у Валентинів День посильні розносять купи

рожевих цукеркових коробок у вигляді сердець. Але солодкий знак уваги може перетворитися на витончене знуцання, якщо твоя подружка сидить на дієті і другий тиждень харчується тільки дрібним листям салату.

Косметика (4)

Дорога косметика - прекрасний подарунок, що свідчить про твоє вміння розуміти бажання жінки. Проте якщо тільки ти дійсно їх розумієш. Коротка довідка для тих, хто не бажає сісти в калюжу: рудоволосі дівчата дуже рідко користуються помадою і рум'янами бузкових тонів; коричневою або синій тушшю користується тільки одна з десяти жінок; не купи зоняльний крем. Все одно наплутаєш з відгінком;

пудру у вигляді різноколірних кульок або: пороша в коробці дарують разом із спеціальним великим пензликком, який продається окремо; • купуючи косметику, обов'язково з'ясуй, чи є вона

гіпоалергенной (алергії, що виключає можливість).

Плюшева іграшка (5)

Ти думаєш, що ці малинові і бірюзові гади сидять у всіх наметах на вулиці, підкараулюючи маленьких

беззахисних дітей? Нітрохи не бувало. Майже половина плюшевих іграшок купується для подарунків жінкам. У них, розумієш, розповсюджується на ці вироби материнський інстинкт.

Ювелірна прикраса (5)

Дуже круто, і вона це оцінить. Дарувати можна все - сережки, браслети, брошки і намиста. Все, окрім кілець. Тому що кільце дарують у винятковому випадку. Ти сам знаєш в якому. І навіть якщо ти принесеш подарунок без всяких задніх думок, врахуй, що вона майже напевно зрозуміє це по-своєму. (Сережки іноді упаковують точно в такі ж високі квадратні коробочки, що і кільця. Якщо не хочеш побачити розчарований погляд - поклопочися, щоб в магазині подарунок упаковали в плоску коробку.) Звичайно, це нелегко - вибрати подарунок, який сподобається жінці. Але в світі є ще важчі речі.

Наприклад, вибрати подарунок чоловікові. Ти не забув, що між Валентином і Восемим березня є ще і 23 лютого? Отже у тебе є шанс отримати ще одну бритву і упаковку шкарпеток. І не надумайся не показати, як ти щасливий і вдячний! Пам'ятай - дарованому коню в зуби не дивляться. Може і око відкусити...

*Те, що дарувати небезпечно:
книга «Як зберегти фігуру стрункої»;
дезодорант;
підлогові ваги;
паста для вибілювання зубів;
білизна, що коректує фігуру;
шампунь проти лупи;
крем від прищів;
електроепілятор;
накладні нігті і вії;
маскувальний олівець, що приховує
дефекти шкіри;
домашні тапочки.*

9 Березня вшанування пам'яті Тараса Шевченка

Поетичне слово Тараса Шевченка... У ньому сяє сонце золоте і ясні зорі, хлюпочуть-жебонять тихі води, реве та стогне Дніпр широкий, цвіте у долині червона калина, зеленіють верби над ставком –

вся неповторна краса України віддзеркалена в поезії Шевченкового “Кобзаря”. А ще лунає в його поетичному слові золотий гомін козацької доби, ячливим бодем озивається важкий стогін людей у ярмах, сурмить клич до боротьби за волю, світиться надія, “що оживе добра слава, слава України”.

І найголовніше: у поетичному слові Тараса Шевченка витає Божа благодать і правда святая, бо мова в розумінні Поета – це Божий витвір, духовний феномен. Слово наше від Предвічного Слова походить:

Ну що б, здавалося, слова...
Словам та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива,
Як їх почує!.. Знать, од Бога
І голос той і ті слова
Ідуть меж люди!..

Чому ж так “б'ється – ожива” наше серце, коли почує це слово? – Бо рідне воно нам – наше українське слово, в ньому виражена національна душа нашого народу.

А з якою ніжністю за допомогою алітерації змальовує Поет схід сонця на Україні: “Неначе ляля в льолі білій Святее сонечко зійшло” і як щемно-тривожно відтворює він знедолене життя селян-кріпаків – “Чорніше чорної землі блукають люди...”

Поетичне слово щирої християнської любові, правдивої і непорочної молитви. У поемі “Неофіти” Поет порівнює слово з Божим кадилом і не заради стилістичної оздобы, а як символ святої молитви, яка несеться до небесних висот як приємний запах кадила.

Аурою святості й глибокого пієтизму оповитий образ Пресвятої Богородиці, яку Поет величає як “Пречистая, Пренепорочная, Всеблагая”. Він

просить Матір Божу. Щоб вона послала йому “Святее слово, Святої правди голос новий!.. Щоб слово пламенем взялось, щоб людям серце розтопило. І на Україні понеслось, і на Україні святилось” (Поема “Неофіти”). І Пресвята Богородиця вислухала це благання. Животворяще слово Тараса Шевченка рознеслось по всій Україні і, як добірне зерно у теплу ріллю, запало вглиб сердець нашого народу, буйно проросло й вродило стократно. Слово Поета читали при світлі каганця або гасової лампи у селянській хатині і жінки плакали над нещасною долею Катерини, це слово звучало пристрасно й на великій сцені, озивалось і на чужині, де тільки є українська душа. Така сила і велич шевченкового слова – слова Божої благодаті.

У ці березневі Шевченківські Дні слово Великого Кобзаря по-весняному оживає в наших серцях, світліє, красується і надихає нас до молитви і праці – “Святее слово, Святої правди голос новий!”. Тож нехай святиться благодатне слово Шевченка, яке він поставив на сторожі українського народу.

9 Березня виповниться 193 рік від дня народження великого Кобзаря Тараса Григоровича Шевченка... У цілому світі святкують цей день ... Дуже приємно почути те, що люди у всьому світі вшановують пам'ять Т.Г. Шевченка... ось наприклад, минулого року ...

ВАТИКАН

9 березня ц.р. У Папській українській колегії Святого Йосафата в Римі відбулося урочисте зібрання та концерт ансамблю народної музики Національного оркестру народних інструментів України.

У заході, зокрема, взяли участь президент Світового конгресу українців А.Лозинський та керівник дипломатичної місії України при Апостольській столиці Г.Хоружий.

За участю посольства України та представників українських церковних і громадських організацій відбулося покладання квітів до пам'ятника Великому Кобзареві біля Собору Святої Софії у Римі.

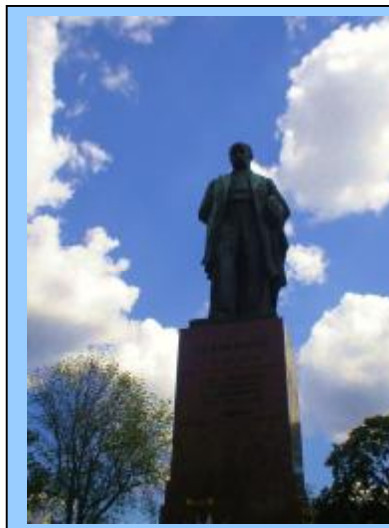
У приміщенні Посольства України при Святому Престолі відбувся Шевченківський вечір за участю представників церковної громади, студентів Папських університетів та інститутів. .

КАНАДА

Торонто

Минулого року 5 березня у приміщенні Королівської музичної консерваторії м. Торонто відбувся урочистий концерт з нагоди річниці дня народження Т.Шевченка, організований Конгресом українців Канади. На запрошення організаторів на

концерті були присутні представники Генконсульства України в Торонто. У святковому концерті взяли участь близько 30-ти місцевих музичних, хорових і танцювальних колективів учнів українських шкіл м.Торонто та околиць.

Звучала поезія Великого Кобзаря та пісні на його вірші у виконанні молодих канадських українців. Щорічний Шевченківський концерт у Торонто традиційно користується великою популярністю серед української громади.

2 березня представники Генконсульства України в Торонто взяли участь

в урочистій церемонії з нагоди вручення групі канадських письменників Літературної премії ім. Кобзаря, заснованої Канадською Шевченківською фундацією.

5 березня Конгресом українців Канади було організовано урочистий захід та концерт з нагоди вшанування пам'яті Великого Кобзаря. Святкування відбулося у приміщенні Королівської музичної консерваторії м. Торонто.

11 березня Фундацією Музею і Меморіального Парку Т.Шевченка у приміщенні Музею Тараса Шевченка в м. Торонто було організовано та відкрито виставку "Портрети Генія".

16 березня у приміщенні Канадсько-української мистецької фундації м. Торонто відбулося урочисте засідання Наукового товариства ім. Шевченка в Канаді, де доктором славістики Колумбійського університету М.Реваковичем була прочитана "Щорічна Шевченківська доповідь в ділянці українського літературознавства".

Цього місяця Генконсульством України в Торонто українськими громадськими організаціями провінції Онтаріо започатковано дискусію щодо Меморіального Парку і Пам'ятника Т.Шевченка в м. Оуквілі (передмістя Торонто).

РОСІЙСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ

Москва

За традицією, **9 березня** українська громада Москви та представники російської громадськості зібралися біля пам'ятника Тарасу Шевченку на Кутузовському проспекті.

Вшанування пам'яті великого сина українського народу розпочалося із церемонії покладання квітів до монумента Тарасу Шевченку. У ній взяли участь Член Ради Федерації Федеральних Зборів Росії, голова Рад Об'єднання українців Росії та Федеральної національно-культурної автономії українців Росії Василь Дума і Тимчасовий повірений у справах України в Російській Федерації Леонід Осаволюк.

Після короткого мітингу Українська народна хорова капела Москви під керівництвом заслуженого працівника культури Вікторії Скопенко виконали покладені на музику твори Великого Кобзаря.

У святкуванні взяли участь керівники Об'єднання українців Росії, члени регіональної громадської організації "Українці Москви", Товариства української культури "Славутич", Організації українського національного руху, Товариства

шанувальників української книги, Комітету громадян України, земляцтв областей України, співробітники Бібліотеки української літератури, а також українські дипломати, працівники інших українських установ у Москві. Як завжди, після завершення офіційної частини на Кутузовському проспекті ще довго лунали вірші Тараса та українські пісні.

2 березня в Культурному центрі України в Москві проведено конкурс на краще декламування поетичних творів Тараса Шевченка, в якому взяли участь близько 50-ти конкурсантів дошкільного та шкільного віку, студентів, слухачів курсів української мови, делегованих українськими національно-культурними об'єднаннями Москви та Московської області, Санкт-Петербурга, Петрозаводська, Нижнекамська, Твері, Томська, інших міст РФ.

9 березня відбулося урочисте покладання квітів до пам'ятника Тарасу Шевченку в Москві. У святковій церемонії, організованій Посольством України в РФ, взяли участь співробітники Посольства, Культурного центру України в Москві, представники українських громадських організацій

– Об'єднання українців Росії (ОУР), Федеральної національно-культурної автономії "Українці Росії" (ФНКА), Ради земляцтв України в РФ, Регіонального громадського об'єднання "Українці Москви", Бібліотеки української літератури, Української хорової капели, Українського історичного клубу, російської громадськості.

До учасників зібрання з коротким словом звернулися Тимчасовий повірений у справах України в РФ Леонід Осаволюк, генеральний директор Культурного центру України в Москві Володимир Мельниченко, від української громади Росії – заступник голови Ради ОУР і ФНКА Юрій Кононенко, Голова Ради земляцтв України в РФ Микола Челомбитко, поет-літературознавець Віталій Крикуненко. В урочистій церемонії взяв участь голова Ради ОУР і ФНКА, член Ради Федерації Федеральних Зборів РФ Василь Дума. У виконанні української громади прозвучали вірші та пісні на слова Великого Кобзаря.

16–17 березня в Культурному центрі України в Москві за сприяння та участю Посольства відбулися урочисті заходи, присвячені 192-й річниці з дня народження Великого Кобзаря. Гостем вечора став Львівський "Театр у кошику" з виставою за мотивами поеми Тараса Шевченка "Сон".

На усі заходи були запрошені шанувальники творчості поета, українська діаспора, широкі кола російської громадськості.

США

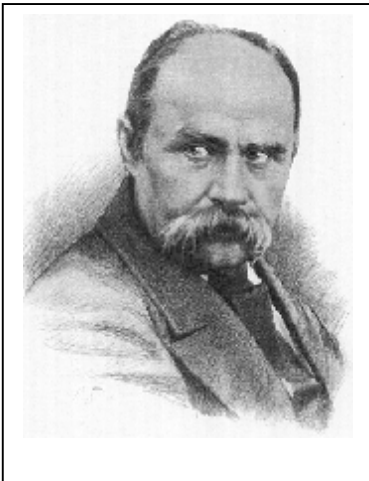
Вашигтон

Минулого року **9 березня** ц.р. працівники Посольства України спільно з українськими організаціями округу

Колумбія урочисто відзначили 192-річницю з дня народження Т.Шевченка.

Урочиста церемонія біля пам'ятника Шевченку у Вашингтоні розпочалася з пам'ятної молитви

настоятеля Української Греко-Католицької Церкви Святої Трійці отця Тараса Лончини. Перед присутніми виступили: Т.Царик – директор Вашингтонської школи українознавства ім. Т. Шевченка; О.Дячок – голова НТШ у Вашингтоні; М.Савків – президент УККА та В.Андрушків – співголова Фундації „Україна – США”. Прозвучали твори Т.Шевченка у виконанні

М.Французенка – колишнього директора українського відділу „Голосу Америки”. У заході взяв участь Міністр закордонних справ України Борис Тарасюк, який після церемонії покладання квітів до пам'ятника Кобзареві звернувся до присутніх з короткою промовою.

Міністр відзначив, що 9 березня – дата, яка поєднала українців Вашингтону, Києва та Канева. Він передав присутнім привітання від Президента України Віктора Ющенка та подякував українським організаціям за активну співпрацю з представниками Конгресу США щодо скасування поправки Джексона-Веніка.

У заході також взяв участь представник мера Вашингтону Л.Реба, що привітав Міністра закордонних справ України від імені мера Вашингтону А.Вільямса, та звернувся до присутніх з короткою промовою, в якій відзначив великий внесок українського поета-гуманіста Т.Шевченка у світову культурну скарбницю.

Захід висвітлювався провідними українськими ЗМІ США, зокрема кореспондентами ТРК „Голос Америки”, газет „Свобода” та „Юкрейніен Віклі”.

Нью-Йорк

Минулого року 11 березня 2006 в м. Нью-Йорк у приміщенні Наукового товариства ім. Тараса Шевченка в Америці (НТШ) відбулася 26-та щорічна Шевченківська конференція.

Захід було організовано НТШ, Українською вільною академією наук у США

(УВАН) та Гарріманським інститутом Колумбійського університету в Нью-Йорку (ГІКУ) за підтримки Генконсульства.

З вітальними словами до учасників конференції звернулись президент УВАН Альберт Кіпа, голова НТШ Лариса Онишкевич та Генеральний консул України в Нью-Йорку Микола Кириченко.

У конференції взяли участь представники наукових та мистецьких кіл Нью-Йорка, а також члени української громади міста.

ФРАНЦІЯ

Париж

2006 року 9 березня в Культурно-інформаційному центрі Посольства відбувся Шевченківський вечір, присвячений життю та творчості видатного українського поета, митця і мислителя.

На вечорі з доповідями виступили Посол України у Франції Юрій Сергеев, голова Наукового товариства ім. Т.Шевченка у Західній Європі А.Жуковський, завідувач кафедрую україністики Національного інституту східних мов і цивілізацій О.Камель, професор кафедри теорії літератури і компаративістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка О.Астаф'єв, студентка Сорбонни М.Квієцінська.

Під час заходу актор української студії ім. О.Довженка та театру „Комеді франсез”

А.Переверзєв продекламував уривки з поетичних творів Великого Кобзаря.

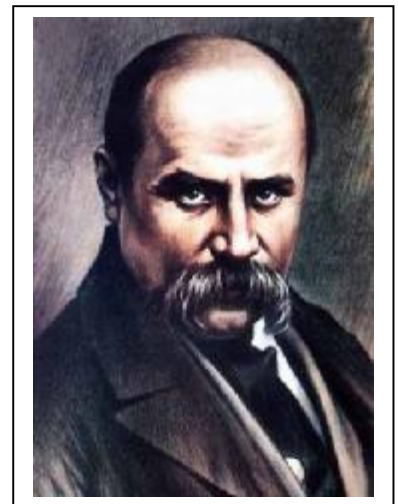
Під час Шевченківського вечора була представлена виставки українського національного одягу з колекцій членів української громади у Франції, а також

експозиція літературних творів поета, її перекладів іноземними мовами та праць, присвячених творчості Т.Шевченка.

9 березня Професор кафедри теорії літератури і компаративістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка О.Астаф'єв виступив перед студентами Сорбонни, які вивчають українську мову та літературу, з доповіддю „Твори Т.Шевченка та А.Міцкевича як феномен діалогу культур”.

Того ж дня відбулося урочисте покладання квітів до пам'ятника Т.Шевченку на бульварі Сен-Жармен у Парижі.

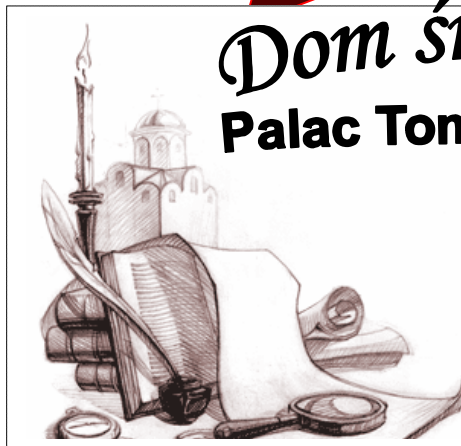
19 березня у приміщенні української церкви в Парижі на вшанування пам'яті Великого Кобзаря відбувся урочистий концерт паризького українського хору ім. Володимира Великого та учнів української недільної школи.

Zabytki Polski

Dom środowisk twórczych

Pałac Tomasza Zielińskiego w Kielcach

Pałac Tomasza Zielińskiego położony jest w centrum Kielc, obok XVII-wiecznego Pałacu Biskupiego.

Powstał na terenie

dawnego folwarku biskupiego, gdzie w XVIII wieku istniały: dom pisarza prewentowego, pralnia biskupia i szkoła jazdy konnej, tzw. rajszuła.

W 1847 roku **Tomasz Zieliński**, nowomianowany naczelnik powiatu kieleckiego wydzierżawił budynki z terenu folwarku. Dzierzawca, jako kolekcjoner, miłośnik sztuki i mecenas artystów w ciągu kilku lat przekształcił dawny "dom pisarza" i "praczeki" w romantyczne założenie pałacowo-ogrodowe, prezentujące tzw. malarski kierunek architektury XIX w., zakładający m.in. asymetrię kompozycji oraz duży udział elementów dekoracyjnych.

W latach 1851-56 wzniesiono m.in. ganek

neorenesansowy oraz tzw. pałacyk

składający się z dwóch baszt i oranżerii. Pałac

Tomasza Zielińskiego był jednym z

pierwszych muzeów oraz ośrodkiem mecenatu sprawowanego nad artystami. Bywalcami pałacu byli m.in.: **Józef Szermentowski**,

Franciszek Kostrzewski, **Wojciech Gerson**, **January Suchodolski**.

Funkcje mieszkalne właściciela pełnił piętrowy budynek murowany połączony z parterową stajnią i wozownią oraz pseudorenesansową arkadową bramą. Całość otoczona ogrodem wyposażonym w elementy ozdobne takie jak: mur z elementami żeliwnymi, baszta "Plotkarka", otwory strzelnicze, studnia z daszkiem, słup pamiątkowy.

W 1935 roku budynek częściowo przebudowano. Po stronie południowej głównego korpusu wybudowano piwnicę i szkarpy. W 1985 roku obiekt przekazano na działalność dla Domu Środowisk Twórczych i Wojewódzkiego Ośrodka Archeologicznego. Aktualny użytkownik obiektu zapewnia kontynuację dawnych tradycji. Jest organizatorem wystaw artystów, koncertów, spotkań z artystami, naukowcami, politykami. **Dom Środowisk Twórczych** dysponuje stylowymi wnętrzami, salą koncertową, konferencyjną, pokojami gościnnymi, kawiarnią.

DZIEJE OBIEKTU

Historia posesji do 1847 roku

Początki zespołu architektonicznego dawniej wiązano z rokiem 1587, a to na podstawie daty umieszczonej na ramie modrzewiowej, odnalezionej w czasie remontu przeprowadzonego w roku 1935. To sprostowane potem datowanie architektury w odniesieniu do losów posesji może nie być pozbawione słuszności. Inwentarz notujący zabudowę na terenie folwarku biskupiego donosi o istniejących tu drewnianych budynkach gospodarczych. Lustracja z r. 1789, spisana z okazji przejścia przez komisję rządową dóbr biskupów krakowskich, wymienia "spichlerz stary drewniany o dwóch kondygnacjach z drzewa kostkowego jodłowego", wzmiankowana więc data 1587 na ramie użytej zapewne wtórnie, dotyczy mogła daty budowy tego spichrza. W akcie z r. 1847 pojawił się on jako rozlatujący się już budynek, mieszczący we wnętrzu stajnię, oborę i wozownię. Akt ostatni oprócz, spichrza zawiera opis budowli murowanej, która "cała dla starości (przeprowadzenia pod nią kanału dużego ściekowego noszącego znaczne i z wielkim spadkiem pod samym domem wody) oraz używania tej na różne przeznaczenia, jako to: rajszuły, lazareta itp." domagała się rychłego remontu. Dom. ten, tj. obecny budynek parterowy, pełniący jak widać funkcje ujeżdżalni i szpitala wojskowego, posiada południowy mur różniący się grubością (ponad 1,20 m) od pozostałych murów magistralnych (0,80 m).

Dom i spichrz wraz z całym majątkiem, skonfiskowany biskupom przez Rząd Królestwa Polskiego w r. 1819, przekazany został Akademii Górniczej, założonej przez Staszica. Pochodzący z tego roku *Plan miasta Kielc* M. Potockiego daje dokładny obraz wyglądu posesji. Bryłę domu rozbiła prostokątna południowo-wschodnią, od strony wschodniej dostawiony był ganek prowadzący do piwnicy. W południowo-zachodniej części widnieją na planie trzy budynki. Występujący skośnie do domu budynek był to znany już drewniany spichrz o przeznaczeniu gospodarczym, były również dwa wolno stojące budynki na wschód od spichrza.

W roku 1841 dom rządowy został wydzierżawiony na okres 6 lat Januszowi Trzetrzewińskiemu, ówczesnemu prezesowi Towarzystwa

Trybunału Cywilnego w Kielcach, który w rok potem odstąpił należne mu prawa do korzystania z posesji Andrzejowi Suheckiemu. Suhecki zajmował większą, bo wynoszącą 3/4, część całego domu, pozostała część była wykorzystana przez Kasę Powiatu Kieleckiego. Prezes Dykcji Towarzystwa Kredytowego, Andrzej Suhecki, w r. 1847 własnoręcznie podpisał, obok podpisu Tomasza Zielińskiego, opatrzony "Akt odbiorczo-podawczy Domu Skarbowego w mieście Kielcach pod

nr 6 położonego". Akt, poparty planem Borkowskiego, zawiera drobiazgowy opis posesji i domu mieszkalnego. Te interesujące dokumenty obrazują bowiem wygląd nie najlepiej zachowanej posesji w chwili przejścia jej przez Zielińskiego.

Okres
Tomasza
Zielińskiego
(1847-1858)

Tomasz
Zieliński
wydzierżawił
posesję od
rządu dn. 1
czerwca 1847.

Do roku 1851 odrestaurował budynek, o czym pisał: "z rudery do porządku znacznym doprowadziwszy nakładem, wartość owego dziesięćkroć podniosłem". W pierwszej kolejności restaurował dach - stosunkowo wysoki, o łącznej powierzchni połaci wynoszącej 915 m kw. rozbity 6 świetlikami, po trzy od północy i południa. Czy był to dach łamany polski, czy czterospadowy nie wiemy, przekaz informuje tylko, że wodę z dachu doprowadzały rynny i rury spustowe. Główną zmianą w stanie posesji, wprowadzoną przez Zielińskiego, było dobudowanie od strony wschodniej pałacyku, który powstał w latach 1851-1856. Najwcześniej wzniesiono basztę zachodnią, w r. 1851 pełniła już ona funkcje ekspozycyjne. Nie opodal baszty zachodniej wzniesiony został słup pamiątkowy z marmuru Chęcińskiego. O dacie wzniesienia słupa mówi wyryty na nim fragment tekstu: "...poświęcono w maju 1854 roku...". Słup postawiono na tarasie, uformowanym od jego strony południowo-wschodniej. Taras nazwano "Rajom".

Budowę trzeciego elementu zespołu pałacyku, tj. baszty wschodniej, kończono w r. 1856; w rok później basztę oddano do użytku. Jej wnętrze o charakterze reprezentacyjno-ekspozycyjnym zostało od wschodu i zachodu oświetlone dwoma okrągłymi otworami okiennymi.

Budynki od strony północnej poprzedzał dziedziniec z drzewostanem wysokościowym, zamknięty parkanem drewnianym. Stronę południową stanowił ogród krajobrazowy z elementami małej architektury będącej dopełnieniem budynków ogrodowych. Tworzyły ją takie urządzenia, jak tarasy, parkany ogrodowe, urządzenia komunikacyjne i wodne. W ogrodzie stała okrągła murowana studnia nakryta dachem stożkowym. Całość posesji ograniczał od ogrodu publicznego nierównej wysokości mur ogrodzeniowy.

Okres od 1858 roku

Tomasz Zieliński zmarł w r. 1858. Kontrakt notarialny z dn. 28 grudnia 1858 r., spisany w Kielcach przed rejentem Mieszkowskim, uczynił żonę Zielińskiego, Teofilę, wieczystą dzierżawczynią nieruchomości. Uzyskując zezwolenie władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, Zielińska z dn. 1 czerwca 1863 założyła oddzielną księgę wieczystą. Akta nie nadmieniają o jakichkolwiek pracach wykonywanych przy

budynkach po r. 1858, jakkolwiek sugerują inwestorską niejako rolę żony Zielińskiego, która swym nakładem dom odrestaurowała i na tym także placu oranżerię, dom murowany piętrowy frontem do ogrodu publicznego stojący także inne zabudowania gospodarskie obramowanie i oparkanie wystawiła - ogród w podwórzu, a od

frontu park drzewami zasadzony wystawiła. Teofila Zielińska uczyniła spadkobiercą posesji swojego brata Ludwika Andrzeja Pietkę. Mieszkający na stałe w Warszawie, już emeryt, po niedługim czasie rozpoczął pertraktację o sprzedaż budynków. 9.01.1868 zawarł kontrakt sprzedaży z doktorem medycyny Stefanem Łuszczkiewiczem mieszkającym w Kielcach. Łuszczkiewicz po przejściu posesji dokonał poważnych przekształceń obiektu.

W bliżej nie ustalonym czasie posesję po Łuszczkiewiczu przejął małżeństwo Anteckich, którzy byli jej właścicielami do 1907 r. W tym czasie w zachodniej ścianie oranżerii przekuty został duży prostokątny otwór oświetleniowy. W r. 1906 żeliwny balkon piętra mieszkalnego domu Zielińskiego nakryto dekoracyjnym daszkiem wspartym na dwu słupach. W roku 1907 całą posesję zakupił Izidor Władysław Ziemiński. Był on właścicielem huty szkła do r. 1914, kiedy to zbankrutował z powodu zaprzestania dostaw szkła do Rosji. Pragnąc ochronić zabudowania przed wierzycielami przepisał je na żonę Marię (zmarłą w 1932 r.). Około r. 1919 część budynków przeszła w posiadanie rodziny Ziemińskich: Zygmunta, Jana, Władysława, Zofii Dobrowolskiej i Marii Mikułowskiej. Pozostała część zabudowań przeszła na własność innych sukcesorów.

Dla okresu 1920-1935 materiał ikonograficzny notuje zły stan zachowania obiektu. Całymi płatami odpadały tynki zewnętrzne pałacyku i budynku głównego. Zniszczone były częściowo blanki wieżyczek flankujących basztę wschodnią, jak też jej grzebień attykowy, blanki i dolna część piętra machikułowego baszty zachodniej. Zamienionej na mieszkania oranżerii zamurowano wysokie okna. Podzielona ścianą działową przestrzeń parterowa oranżerii została oświetlona przez małe prostokątne otwory okienne utworzone w blendach dawnych otworów.

W roku 1935 przeprowadzono konserwację obiektu pod kierunkiem Andrzeja Olesia, ówczesnego Konserwatora Okręgowego. Zniekształciła ona w pewnym stopniu dawny stan zespołu. Należy wszakże pamiętać, że w tym czasie do architektury o proveniencji XIX-wiecznej odnoszono się z rezerwą, toteż Oleś potraktował chyba remont z przysłowiowym przymrużeniem oka.

W r. 1970 przeprowadzono częściowe badania tynkarskie we wnętrzach. W jednym z pomieszczeń domu odkryto malowidła z pierwszej połowy XIX w. 1972 roku rezydencja Tomasza Zielińskiego przekazana została dla Klubu Związków Twórczych, obecnie Domu Środowisk Twórczych.

Tomasz Zieliński urodził się w Krakowie 28 marca 1802 roku. Był synem Jakuba i Jadwigi Zielińskich. Akta zaznaczają pochodzenie szlacheckie, a pośmiertny Inwentarz wymienia wśród różnych przedmiotów skromną "pieczętkę rżniętą na mosiądzu z herbem zmarłego". W Krakowie ukończył 5 klas gimnazjum, po czym w 1819 roku znalazł się już w Warszawie. Biografowie podkreślają, zgodnie z aktami, że Zieliński osierocił

wcześnie. Sugerują też, że nie posiadając bliższej ani dalszej rodziny rekompensował brak ciepła domowego ogniska namiętnym zamiłowaniem do dzieł sztuki i starożytności, któremu pozostał wierny do końca życia. Zamiłowanie owo miało się rozbudzić pod wpływem kontaktów z opiekującą się nim w Krakowie Elżbietą Skotnicką, właścicielką bogatego zbioru obrazów. Sieroctwo Zielińskiego nie musiało zresztą być

wówczas całkowite, bo do Warszawy przyjechał zapewne z matką, skoro wiemy, że zgodnie ze swym życzeniem został pochowany na Powązkach obok jej grobu. Nie był również jedynakiem; miał w każdym razie brata, Jana, z którym, jak się wydaje, nie utrzymywał bliższych stosunków. Na jedyny jego ślad natrafiamy dopiero w roku

1859, gdyż już po śmierci Tomasza usiłuje on zabiegać o prawa spadkowe, występując wówczas z tą motywacją o odpis "Stanu Służby" zmarłego brata. Istniała też dalsza rodzina, do której należał późniejszy spadkobierca zbiorów, Aleksander Bronikowski. W Warszawie uzupełnił Zieliński swe wykształcenie średnie, kończąc tu Gimnazjum Wojewódzkie. Po czym jako niezamożny młodzieniec, w 20 roku życia, 3 lipca 1821 roku rozpoczął karierę urzędniczą od nader skromnego stanowiska aplikanta Biura Urzędu Muncypalnego m. Warszawy z pensją 90 rubli rocznie, która "w

nagrodę jego szczególnej pilności powiększoną mu została stopniowo aż do 240".

Zdobytą pozycję urzędniczą, choć jeszcze niewysoką, pozwoliła Zielińskiemu na założenie rodziny. 20 listopada 1825 roku ożenił się z córką warszawskiego drukarza, Tomasza Piętki, Teofila. Mat małżeństwo pozostało bezdzietne; w sprawach majątkowych było rozdzielone.

W roku 1829 przeniósł się Zieliński do służby w policji, obejmując 31 lipca posadę pisarza Cyrkułu VII z pensją 225 rb. rocznie. W związku z tą decyzją pozostaje zagadką stosunek Zielińskiego do powstania listopadowego; wprawdzie w aktach urzędowych zaznaczono, że nie brał udziału w powstaniu, ale i nie musiał się w tym czasie specjalnie zasłużyć władzom carskim, skoro później odliczono mu ze stanu służby półroczny okres od 11 marca do 16 września 1831 roku. Fakt ten nabiera wymowy w świetle wspomnianej wiadomości, zanotowanej przez Prota Lelewela o przynależności Zielińskiego do Towarzystwa Patriotycznego.

16 września 1831 roku został Zieliński adiunktem Cyrkułu VII z pensją 300 rb. 22 grudnia 1832 roku został adiunktem Cyrkułu XI. 23 marca 1833 roku pełnił obowiązki komisarza Cyrkułu XI już jako podwładny oberpolicmajstra Andrzeja Storożenki. Od tego momentu szybciej następują awanse i odznaczenia Zielińskiego. 25 maja 1833 roku został komisarzem Cyrkułu VII z pensją 600 rb. rocznie i dodatkiem 150 rb. na najem lokalu i potrzeby kancelaryjne. 28 lipca 1833 roku został komisarzem Cyrkułu IV. W roku 1834 zamieszkiwał przy ul. Franciszkańskiej, nr 1819, w 1835 roku przy ul. Gęsiej, nr 2286. Pozostając na stanowisku komisarza Cyrkułu IV otrzymał 7 listopada 1834 roku Order Św. Stanisława IV klasy. 20 października 1835 roku został znów komisarzem Cyrkułu VII, obdarowany 9 lipca 1838 roku brylantowym pierścieniem za wzorową służbę. W latach 1836-1840 zamieszkiwał przy ul. Chłodnej, nr 930. W 1840 roku, 30 marca, wrócił znów do Cyrkułu XI jako jego komisarz i 8 października tegoż roku otrzymał Order Św. Anny 3 klasy, a ponadto w latach 1840-1842 cztery podziękowania za gorliwą służbę (5 czerwca i 7 września 1840 roku, 20 września 1841 i 15 października 1842 roku) oraz 31 stycznia 1846 roku nagrodę pieniężną w wysokości 200 rb. W okresie pełnienia tej służby zyskał już dużą popularność w Warszawie, a mieszkając od 1841 roku w "Dziekance" (ul. Bednarska, nr 2677) prowadził tam wspomniany salon o charakterze intelektualnym i artystycznym. 17 kwietnia 1846 roku został Zieliński zwolniony ze służby na własne żądanie i do 28 czerwca tegoż roku pozostawał bez pensji. 29 czerwca 1846 roku rozpoczął pracę jako referent w Biurze Kontroli i Rachunkowości Komisji Rządowej Spraw

Wewnętrznych i Duchownych z pensją 750 rb. rocznie - znów jako podwładny Storożenki, który od 1843 roku był Głównym Dyrektorem Komisji.

30 grudnia 1846 roku został Zieliński mianowany naczelnikiem powiatu kieleckiego jako urzędnik VII klasy, czyli bez awansu, z taką samą jak na poprzednio zajmowanym stanowisku pensją 750 rb. i dodatkiem 225 rb. Blisko dwunastoletni pobyt w Kielcach był okresem niemięniej intensywnej działalności Zielińskiego, który nie zaniedbywał przy tym warszawskich kontaktów ze światem artystycznym i kolekcjonerskim, dzieląc czas między czynności urzędowe a życiową pasję. Dzięki częściowo zachowanym archiwaliom można zapoznać się bliżej z systemem funkcjonowania Zielińskiego na stanowisku kieleckiego naczelnika, który niewątpliwie w sporej mierze dobrze zasłużył się Kielcom. Śladem jego starań o podniesienie dobrobytu mieszkańców są zarówno udzielane pożyczki budowlane, jak i zorganizowanie bez dodatkowych kosztów dla miasta tzw. zupy rumfordzkiej dla ubogich, za co w czerwcu 1847 roku otrzymał pochwałę w imieniu Namiestnika Królestwa. Dopuszczał się jednak przy tym Zieliński, jeśli nie jawnych nadużyć, to w każdym razie karygodnych zaniedbań, pokrywanych zręcznością w lawirowaniu, graniczącą z zuchwalstwem, opartym zapewne na przekonaniu o wszechmocy warszawskiej wysokiej protekcji

i niezawodności systemu łapowniczego. Formalnie służbista - Zieliński angażował się też niejednokrotnie w protegowanie osób politycznie skompromitowanych. Tę stronę jego działalności potwierdzają nie tylko opinie współczesnych, ale i źródła archiwalne. Na przykład w roku 1855 na prośbę przełożonej klasztoru Panien Bernardynek Św. Katarzyny, której polecono pięcioletni dozór nad aresztantką polityczną, panną Klotyldą Roitla, Zieliński w ciągu niespełna dwu miesięcy uzyskuje od Paskiewicza zwolnienie jej z więzienia. Tego typu interwencje przeprowadzane były czasem zapewne nie bez uwagi na własne korzyści materialne czy raczej bezpośrednie kolekcjonerskie zyski. Namiętność niezbyt majątnego kolekcjonera prowadziła w konsekwencji do mniejszych lub większych kolizji z prawem, do pojawienia się wreszcie wątków wręcz kryminalnych w życiorysie Zielińskiego. Wiele zauważonych wykroczeń traktowano dzięki

protekcji łagodnie, ta jednak z czasem zawiodła i ostatnie lata życia kieleckiego naczelnika wypełniły nie lada kłopoty. Mimo tego szczególnego trybu urzędowania Zieliński położył istotne zasługi w zakresie opieki nad zabytkami i dbałości o estetyczny wygląd miasta. Jego staraniem uregulowano rzeczkę Silnicę, położono na głównych ulicach chodniki z płyt marmurowych, uporządkowano park miejski i założono w nim malowniczy staw, który ozdobił Zieliński ponadto piękną figurą kamienną św. Jana Nepomucena z przełomu XVIII i XIX w., dłuta rzekomo Jakuba Kornackiego, sprowadzoną z

Jędrzejowa i odnowioną własnym kosztem naczelnika. Zieliński też zapewne sprowadził z Jędrzejowa dla ozdoby parku kamienne wazy klasykujące z końca XVIII w.

Urzędowanie rozpoczął Zieliński z dużym rozmachem, kładąc nacisk przede wszystkim na sprawę ochrony zabytków. Zajął się więc obowiązkową ich inwentaryzacją w powiecie, i to tak skutecznie, że szybko znikły z akt urzędowych monity w tej sprawie. Poza tym już w kwietniu 1847 roku wystosował Zieliński

raport do gubernatora Białoskórskiego w sprawie konserwacji byłego pałacu biskupiego w Kielcach, któremu groziła adaptacja na pomieszczenie dla sądownictwa. Zieliński podnosił nie tylko wartość zabytku, jednego z nielicznych zachowanych w pierwotnym stanie, ale podkreślał niecelowość przebudowy pałacu. "[...] wapno - piasek - spajające mury jego, przeszło w skamieniałość zupełną, przekształcanie ich więc, wybijanie okien, drzwi, niszczenie stropów, pokładu dachowego i przeistaczanie w sposób przy odnowieniu dopełnić się mającym zaprojektowany nadweryżę je zupełnie i Budowla ta, nawet w stanie dzisiejszym, byle jej główny dach nowo pokryty, zapowiadająca jeszcze długie istnienie, prócz że zostanie zeszepecona, będzie potrzebowała nieustannie naprawy i runąć musi wkrótce kolejną dawnych murów, które świętokradzko poważano się przeistaczać niebacznie [...]". Zieliński podsunął jednocześnie projekt użytkowania odpowiednio zakonserwowanego gmachu, który mógłby jego zdaniem służyć częściowo jako archiwum lub pomieszczenia urzędnicze, a wspaniale ozdobione salony powinny być użyte dla celów reprezentacyjnych. Dowiódł przy tym, że koszt budowy nowego gmachu dla sądu i konserwacja pałacu nie przekroczyłyby sumy 15000 rb. przeznaczonej na przebudowę pałacu. Zapobiegliwość Zielińskiego połączona z właściwą argumentacją, opartą na znajomości urzędowej procedury i psychiki urzędniczej, odniosła pozytywny skutek, dzięki czemu zabytek został ocalony.

I czerwca 1847 roku wydzierżawił Zieliński od rządu posesję przy ul. Zamkowej 6, wpłacając tytułem wkupnego 231 rb. 44 kop. oraz zobowiązując się do rocznej opłaty 57 rb. 86 kop. tytułem dzierżawy wieczystej. Odtąd będzie się do końca życia zajmował remontem, rozbudowywaniem i upiększaniem swego domu-muzeum. 18 grudnia 1851 roku Zieliński otrzymał tytuł radcy dworu za gorliwość w służbie. Było to już jednak ostatnie wyróżnienie. Po tej dacie urzędnicza kariera Zielińskiego uległa wyraźnie zahamowaniu w wyniku uwikłania się w szereg niejasnych sytuacji. Podjęte w roku 1852 starania o nagrodę za dwudziestoletnią nienaganą służbę skończyły się fiaskiem. Mimo pozytywnej opinii warszawskiego oberpolicmajstra Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych odpowiedziała 14 grudnia 1852 roku odmownie z uwagi na to, że Zieliński "pozostaje pod śledztwem". Chodziło o jakieś nadużycia powstałe być może z niedopatrzania, przy urządzeniu kanału w Kielcach (mowa chyba o stawie w parku). Zieliński został w wyniku śledztwa uniewinniony przez Paskiewicza ze względu na dotychczasowe zasługi i brak osobistych korzyści i skazany tylko na zapłacenie kosztów śledztwa w wysokości 344 rb. i 79 kop.

Z biegiem lat - przy nieustającej, a nawet wzmożonej działalności kolekcjonerskiej i udziale w życiu kulturalnym - mnożą się kłopoty finansowe, jak świadczy pismo gubernatora radomskiego z 22 maja 1855 roku, polecające Zielińskiemu zapłacenie kosztów wymienionego śledztwa z własnych funduszy, "gdyż pensja jego na inne pretensje jest zajęta". Podjęte w 1856 roku starania o awans na zasadzie wysługi lat nie dały w tym kontekście rezultatu. Zieliński otrzymał tylko 7 września 1856 roku niewiele znaczący medal brązowy, wybity na pamiątkę wojny lat 1853-1856.

Od 1853 roku zaczęły się też kłopoty zdrowotne. 2 września tego roku prosił Zieliński o ośmiodniowy urlop "dla poratowania zdrowia cierpieniami artretycznymi mocno nadwątlonego", w lutym zaś następnego roku przedstawił władzy świadectwo lekarskie stwierdzające kilkuletnią chorobę artretyczną i zalecające wyjazd "do wód trenczyńskich". W 1856 roku w wyniku trudności paszportowych,

nie mogąc skorzystać z zezwolenia na planowany trzymiesięczny wyjazd zdrowotny do Hamburga i Akwizgranu, zadowolił się dwudziestodniowym pobytem w Solcu w lipcu i sierpniu tego roku.

W połowie 1857 roku nastąpiła ostateczna klęska, która pociągnęła za sobą lawinę wypadków, nękających Zielińskiego nieustannie przez ostatni rok życia. W sposób szczególny uderza następstwo zdarzeń: załamanie się kariery Zielińskiego bezpośrednio niemal po śmierci Paskiewicza, który umarł w 1856 roku, i po zniknięciu z warszawskiego horyzontu głównego, jak się zdaje, protektora Zielińskiego, Storozhenki; zmarł on w 1857 roku, zwichnąwszy przedtem własną karierę na - zdawało się - niezawodnym

łapowniczym systemie. Od 1855 roku zabrakło również życzliwego Zielińskiemu miejscowego zwierzchnika w osobie radomskiego gubernatora i kolekcjonera, Edwarda Białoskórskiego, który osiadł w Warszawie jako prezes Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. 3 lipca 1857 roku burmistrz Kielc,

Jurgaszko, złożył gubernatorowi radomskiemu raport, z którego wynikało niedwuznacznie istnienie od kilku lat w działalności Zielińskiego osobliwej afery. Mianowicie w wyniku śledztwa, wszczętego z nakazu namiestnika Królestwa 20 lipca tego roku, okazało się, że Zieliński ukrywał od 1853 roku niejakiego Józefa Fruzińskiego, skazanego 30 grudnia 1852 roku wyrokiem Kieleckiego Sądu Policji Poprawczej na oddanie do wojska lub do rot aresztanckich rzekomo za kradzież dokonaną w Warszawie w 1848 roku i za nielegalne przekroczenie granicy. Zieliński osobiście pokwitował nadzorcę więzienia, Maternickiego, odbiór więźnia dla szybszego, jak sugerował, załatwienia sprawy. Zamiast jednak wyekspediować Fruzińskiego zgodnie z wyrokiem, zatrudnił go od początku 1853 roku bez odpowiednich, wymaganych dokumentów w Biurze Powiatu jako dziennikarza i ekspedytora. Trzymając Fruzińskiego na tym stanowisku miał go używać do popełniania nadużyć na mieszkańcach, to jest ściągania łapówek, na czym sam Fruziński miał się dorobić tzw. kolonii. Postarał się jednocześnie Zieliński o zniszczenie akt śledztwa, wydarcie odpowiednich kart z sentencjonariusza wyroków oraz o przeniesienie do Warszawy Maternickiego i dwóch innych pracowników więzienia - pisarza i strażnika Michalskich. Jak świadczy data i okoliczności przestępstwa, mógł Zieliński uratować emisariusza politycznego, a ceną wolności mogła być pomoc w drobnych nadużyciach zawsze potrzebującego pieniędzy na cele kolekcjonerskie naczelnika. Trudno tu o sąd całkowicie pewny, tym bardziej że przychylni zapewne Zielińskiemu urzędnicy magistratu "niebale zebrali" akta przy aresztowaniu Fruzińskiego 30 maja 1857

roku. W toku śledztwa Wydział Administracyjny Guberni Radomskiej wystąpił 9 stycznia 1858 roku z wnioskiem do Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych o uchylenie mimo wszystko odpowiedzialności sądowej Zielińskiego z uwagi na trzydziestoczteroletnią służbę, proponując jedynie skazanie go na zapłacenie kosztów śledztwa i współodpowiedzialność z Fruzińskim za nadużycia oraz przeniesienie na inną posadę, "gdyż pozostawanie na obecnie zajmowanej wśród zbiegu tylu niekorzystnych o działaniach jego okoliczności nie rokuje nadziei, aby służba w powiecie mogła na przyszłość należycie być kierowaną i nieodłączna od urzędu naczelnika powiatu powaga utrzymana". Zieliński, załamany wypadkami, nosił się już w 1857 roku z zamiarem darowania

zbiorów krajowi, zastanawiając się również nad ewentualnością sprzedaży całości. 9 stycznia 1858 roku przepisał prawa dzierżawy domu na żonę, motywując to postanowienie faktem, że suma na wkupne oraz koszty odnowienia domu były

ponoszone z jej funduszów. Wreszcie 27 marca, leżąc już ciężko

chory, zapisał testamentem na własność cały zbiór, z obowiązkiem spłacenia długów, dalekiemu krewnemu, Aleksandrowi Bronikowskiemu, obrońcy prokuratorii kieleckiej, "bo spodziewam się - uzasadniał w testamencie - że przez niego ku użytkowaniu publicznemu posłuży". Dom i sprzęty gospodarskie zapisał żonie. Dwudziestodniowego urlopu, który przeznaczał na wyjazd do Wiednia, Drezna i Krakowa dla porady lekarskiej, nie zdążył już wykorzystać.

Zmarł 18 czerwca 1858 roku o godzinie 17³⁰ w pawilonie przeznaczonym dla artystów, w pokoju wychodzącym na park, dokąd kazał się przenieść w ostatnich tygodniach życia. 21 czerwca odbył się uroczysty pogrzeb z udziałem przyjaciół i tłumów mieszkańców miasta. Prawdziwy nie udany żal i smutek, malujący się na twarzach obecnych, był najlepszym świadkiem, ilu miał przyjaciół i życzliwych, był najlepszym hołdem jego pamięci". 29 października wdowa przewiozła ciało na cmentarz Powązkowski w Warszawie, prowadząc jednocześnie starania o wzniesienie pomnika. Wobec zniszczenia archiwaliów cmentarza trudno dziś stwierdzić, czy zamiar ten został zrealizowany. W związku z poszukiwaniem kandydata na następcę Zielińskiego Gubernia Radomska tak podsumowała jego działalność urzędową: "Służba w biurze powiatu kieleckiego pod względem polepszenia wymagać będzie wielu trudów i znajomości przepisów". Inwentarzem urzędowym z 20 lipca, sporządzonym po śmierci Zielińskiego, oszacowano pozostały po nim majątek w ruchomościach na 14089 rb. 68 kop., z czego na urządzenie domu przypadło 1516 rb. 32 kop., na Oddział zaś II - Muzeum 12573 rb. 32 kop., z czego na samą galerię obrazów 10638 rb.; była to suma oczywiście zbyt niska w stosunku do rzeczywistej wartości zbioru, ale została tak właśnie skalkulowana zapewne z uwagi na podatek spadkowy.

Dalsze losy spłat długów, różnorodnych należności po śmierci Zielińskiego ciągnęły się jeszcze latami. W związku z komplikacjami spadkowymi zbiory (nienaruszone) znajdowały się pod ścisłym nadzorem policji od 1862 roku. Trudno jest jednak ustalić kiedy rozpoczęto ich licytację na pokrycie ustalonych przez sąd długów - jedno jest pewne, że z chwilą przewiezienia ich do Warszawy w latach 1869-1871. Zbiory uległy rozproszению, jedynie 63 obiekty weszły w

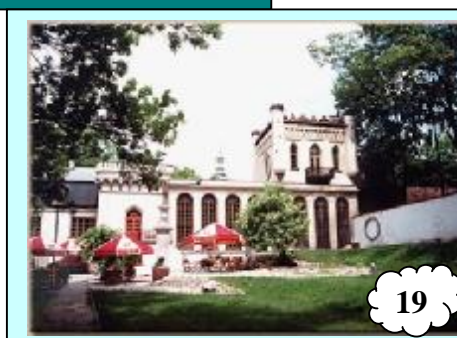
skład kolekcji muzealnych. Wybrane obrazy znajdujące się w zbiorach Muzeum Narodowego w Kielcach

Galeria Sztuki Współczesnej prowadzona jest od 1985r. od momentu powstania DŚT. Mieści się w pomieszczeniach dawnej

oranżerii, oraz przylegającej do niej baszty zwanej "Dużą". Baszta ta spełnia rolę Galerii Promocji w której pokazujemy pracę artystów młodych, nie posiadających

jeszcze dyplomów, stawiających pierwsze kroki na artystycznej drodze. Łącznie wystawiającym oferujemy sale o powierzchni 160 m kw., pełne oryginalnych, unikatowych roślin. W swych oryginalnych, kameralnych wnętrzach prezentowaliśmy dzieła tak znanych artystów jak: Ryszard Horowitz (fotografia), Roberto Cipollone (rzeźba), Antoni Fałat (malarstwo), Hanna Bakula (malarstwo), Leszek Mądzik (fotografia), Paweł Pierściński (fotografia), Jan Stanisław Łazorek (malarstwo), Jacek Gawłowski (rysunek satyryczny). Współpracujemy z wszystkimi ważniejszymi galeriami w kraju oraz stowarzyszeniami i związkami twórczymi

Право і Ми

Як отримати субсидії?

Часто в нашому лексиконі звучить слово "субсидії". Що ж це таке та як її отримати? Згідно "Юридичної енциклопедії" (К. - 2003) субсидія це "вид

допомоги, що надається державою або відповідною установою окремим юридичним або фізичним особам переважно у грошовій формі з метою забезпечення або відшкодування передбачених матеріальних витрат внаслідок певних негативних явищ (безробіття, інфляційні процеси, проживання за межею бідності тощо), а також фінансової або іншої підтримки та стимулювання певної діяльності."

Особливої актуальності набуває поняття отримання субсидій саме зараз, коли значно збільшилась оплата за житлово – комунальні послуги (ЖКП).

Порядок надання субсидій регулюється постановою Кабміну України № 848 від 21.10.1995, яка є основним підзаконним нормативним актом. В ній дано вичерпний перелік документів для отримання субсидій.

Право на субсидію мають громадяни в тому випадку, якщо плата за ЖКП перевищує 15 – 20 % середньомісячного сукупного доходу сім'ї

Згідно із постановою "для призначення субсидій громадянин, особа якого посвідчується паспортом або іншим документом, подає до відділу субсидій заяву, довідку про зареєстрованих у житловому приміщенні (будинку) осіб, довідки про доходи кожного із зареєстрованих та декларацію про їх доходи і майновий стан, та відомості про забезпеченість житловою площею та комунальними послугами".

Субсидії призначаються за умови пред'явлення розрахункових книжок, квитанцій або аналогічних документів про фактичну оплату ЖКП за попередній період. у разі наявності заборгованості субсидії призначаються за умови укладення громадянином з підприємством – надавачем ЖКП договору про реструктуризацію

заборгованості та внесення поточних платежів згідно з порядком погашення реструктуризованої заборгованості.

Призначення субсидій та контроль за їх цільовим використанням здійснюється відділами субсидій районних держадміністрацій та виконавчих органів міських і районних рад.

Відповідно до діючого законодавства субсидії можуть надаватися за умови відсутності подальших боргів за комунальні послуги. Їх виплата припиняється у разі виникнення боргів за комунальні та інші послуги.

Виплату субсидій не може бути припинено, якщо протягом їх призначення виникнення боргів за ЖКП підтверджується відповідними документами про затримку виплати заробітньої плати або пенсії. На новий термін субсидія призначається за умови укладення угоди про обов'язкову сплату визначеної частки вартості ЖКП у мірі погашення заборгованості з виплати зарплати, пенсій, стипендій та інших видів держ.допомоги.

Рішення про призначення (або непризначення) субсидій приймається протягом 10 днів після подання заяви та необхідних документів.

Субсидія на оплату ЖКП призначається на 6 місяців, а на оплату природного газу для індивідуального опалення - на опалювальний період, починаючи з місяця звернення за її призначенням чи перерахунком.

Якщо у житловому приміщенні (будинку) зареєстровано і проживають тільки пенсіонери, які не працюють, та інші непрацездатні громадяни, джерелом існування яких є лише доходи від підсобного селянського господарства, пенсія. Інші соціальні виплати або субсидії, за бажанням, призначається на 12 місяців.

По закінченню терміну отримання субсидії громадяни повинні підтвердити право на призначення її на наступний період. Для цього вони подають до відділів субсидій лише довідки про доходи зареєстрованих громадян та заяву, в якій підтверджується відсутність змін у їхньому складі, у характеристиці житла і послуг з моменту попереднього призначення субсидій.

Якщо у житловому приміщенні зареєстровані пенсіонери, які не працюють

або інші працюючі громадяни, подається лише заява, яка підтверджує незмінність сукупного доходу, склад зареєстрованих та характеристику житла і послуг з моменту попереднього призначення субсидій .

Перерахунок субсидії без звернень громадян проводиться у разі змін і тарифів на послуги, в інших випадках - за зверненням громадян.

Громадянам , які проживають у приватних будинках, квартирах чи кімнатах субсидія на оплату ЖКП надається шляхом перерахування коштів на рахунок підприємств, що надають ці послуги , а для придбання скрапленого газу , твердого та рідкого пічного побутового палива – за бажанням громадян виплачується відділенням поштового зв'язку чи перераховується на їхній рахунок в банківській установі . Громадяни, яким призначено субсидію на оплату ЖКП , зобов'язані щомісяця сплачувати обов'язкову частку витрат на оплату цих послуг.

Згідно п.5 постанови “субсидія не призначається якщо :

- 1) у житлових приміщеннях зареєстровані працездатні громадяни , що не працювали і не навчалися на денних відділеннях вищих та професійно – технічних навчальних закладів , час навчання в яких зараховується до трудового стажу , протягом 3-ох місяців , що передують місяцю звернення за призначенням субсидій (крім громадян , які доглядають за дітьми і час догляду яких зараховується до трудового стажу; громадян, які доглядають за дітьми, що потребують догляду , але не більше ніж до досягнення ними 6 – річного віку ; громадян, які мають 3-ох і більше дітей віком до 16 років і зайняті доглядом за ними ; громадян, які доглядають за інвалідами І групи , або дітьми – інвалідами віком до 16 років , а також за особами , які досягли 80 – річного віку) та незареєстровані у службі зайнятості населення як такі , що шукають роботу;
- 2) уповноважений власник (співвласник) житла , наймач у жержавному та громадському житловому фонді , член житлово-будівельного кооперативу , власник (співвласник) житлового приміщення , на якого відкрито особовий рахунок , або будь-яка особа , що зареєстрована разом з ним у житловому приміщенні (будинку) , здає за договором у найм або в оренду житлове приміщення ;
- 3) особи мають у своєму володінні (користуванні) чи володінні дружини (чоловіка, неповнолітніх дітей) у сукупності більше ніж одне житлове

приміщення (будинок), заг.площа яких у сумі перевищує встановлені норми володіння чи користування загальною площею житла ;

- 4) особи мають у своєму володінні чи володінні дружини (чоловіка, неповнолітніх дітей) транспортний засіб , який перебуває в експлуатації не більше 10 років , починаючи з року випуску (за винятком одержаного чи придбаного на пільгових умовах через органи праці та соціального захисту населення) та зареєстрований в установленому порядку.

Наявність (відсутність) у володінні осіб іншого житлового приміщення , а також транспортного засобу декларується при поданні заяви про призначення субсидій .”

Із заявою про призначення субсидії слід звернутися до відділу субсидій районних держадміністрацій та виконавчих органів міських і районних рад або до ЖЕКу за місцем проживання.

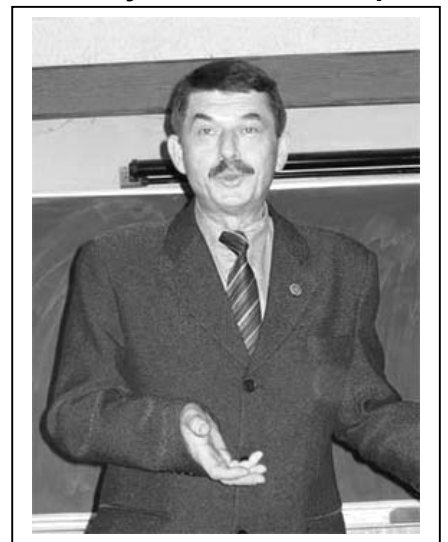
Відповідно до ст.19 Конституції ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством .

Органи державної влади та місцевого самоврядування , їхні посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі , в межах повноважень та у спосіб , що передбачені Конституцією та законами України.

Таким чином , у Вас не мають права

вимагати для призначення субсидій якісь додаткові документи.

Отже, дружить із Законом – і у Вас буде все гаразд!!!

В.І. Литвиненко

юрист

Афери та таємниці

ПІДРОБКИ : Афери з антикваріатом

Торгівля антикваріатом - бізнес специфічний, а місцями навіть і кримінальний. Залишаючись у максимальному ступені лібералізованим і даючи можливість анонімно оперувати великими коштами, в основному звільнених від сплати різних податків, цей ринок надійно закритий від широкої публіки, залишаючись орієнтованим на вузьке коло багатих клієнтів на яких працюють не менш засекречені

"чорні" дилери й різного роду консультанти. Відповідно, й відносини тут досить і досить делікатні. Іноді про існування колекції вартістю в кілька мільйонів доларів відомо тільки дилерові й самому клієнтові.

Число багатих людей, що бажають зайнятися збиральництвом, росте. На збільшення клієнтури антикварний ринок, що складається з десятків сегментів і секторів, відреагував ростом цін. Як і в будь-якому бізнесі, вартість антикваріату визначається попитом та пропозицією. Попит на здобутки відомих майстрів постійно росте, а із пропозицією лихо... шедеврів на всіх не вистачає.

І якщо раніше антикваріат вивозили з України на Захід, то зараз, на радість міліції й митників, все навпаки. На найдорожчих західних аукціонах виставляються українські речі, які купують наші дилери для наших колекціонерів.

Поява армії новоявлених колекціонерів, що погано розбираються в мистецтві й старовині, спровокувало масове виробництво фальшивок.

Якість виконання фальшивок, не рідко, перевершує рівень експертизи, і вберегтися від підробок починаючому колекціонерові (а таких сьогодні переважна більшість) практично неможливо. Неможливо й більш-менш точно оцінити кількість фальсифікату. Одні компетентні люди затверджують, що в приватних українських колекціях до третини підробок. Інші, не менш компетентні, оцінюють сучасний рівень кількості підробок майстрів першого ряду до 60 відсотків, а серед рядових речей ще більше. Треті, теж не дилетанти, затверджують, що фальшаки фігурують в 8-10% угод. Однак ні від перших, ні від других і не від третіх Ви не почуєте

подробиць, де і які роботи підроблені. Така розбіжність у думках пояснюється напевно тим, що торговці живописом зацікавлені в заниженні оцінки обсягу угод з фальшаками, щоб не "упустити" ринок. Колекціонери схильні кількість підробок завищувати, щоб збити попит і знизити ціни.

Фактично ж, весь ринок тримається на думках експертів. Картина без провенанса (історії її появи й переміщення з рук у руки) і атрибуції мало що коштує. Але, якщо експертиза визнає її твором відомого майстра, ціна збільшується астрономічно. Так і фальшивка, що має сертифікат дійсності, одержує беззастережне визнання й виставляється на аукціонах, в антикварних салонах. Саме тому важливим сегментом ринку підробок є виготовлення фальшивих експертних висновків. При цьому залишається досить популярною й така операція: купується справжня картина з дійсними паперами, з неї робиться копія. Копію й продають... у комплекті із зазначеними паперами.

Більшість учасників ринку вважають, що експертиза повинна бути тільки незалежною. Експерти, що працюють у спеціалізованих організаціях не несуть юридичної відповідальності за правильність атрибуції, що ґрунтується на їхніх науково-обґрунтованих думках, а не твердженнях. Однак, всі необхідні для роботи експертів ресурси зосереджені в найбільших музеях і державних галереях.

Особливо багато підробок на "чорному ринку", що значно розширився за останні роки. Саме там "вспливають" найбільш дорогі й коштовні речі. Їх немає на аукціонах і ярмарках - вони йдуть з-під поли й виставляються надзвичайно рідко - на них завжди є покупці.

Підробки попадають не тільки в приватні колекції, але й у зали авторитетніших музеїв світу. Гарантувати 100-процентну дійсність тих або інших предметів мистецтва сьогодні не може ніхто. Пам'ятаєте анекдот: "...А ви даєте гарантію, що ця картина справжня? - Звичайно. Гарантія, два роки..." Це зовсім не анекдот: найвідоміший світовий аукціон творів мистецтва Sotheby's дає гарантію атрибуції саме на два роки! Сьогодні, приміром, це полотно приписується кисті Тиціана, а через два роки, завдяки знову розробленим методам дослідження вдається встановити, що це не зовсім Тиціан...

І обережність влаштовувачів аукціонів зрозуміла: поява нових методик визначення дійсності дійсно веде до "відкриття" всі нових і нових фальшивок. В 1965 році з'ясувалося, що портрет графа Веллінгтона в Лондонській національній галереї, що приписувався Гойї, - звичайна підробка. В 1976 році визначилося, що в музеї Корнелія зберігаються підробки Коро. За все своє життя Коро написав приблизно 600 картин, але тільки на американському ринку їх гуляє три тисячі. Способів фальсифікації безліч. Наприклад, у букіністичному магазині або з рук.

Нам нікуди від цього не дітись...!!!

Закони Мерфі

Ситуативна мерфологія

Закон відновлення, запропонований Дрейзеном
Час поліпшення ситуації обернено пропорційно до часу її погіршення.
Приклади

- На склеювання вази йде

більше часу, чим на те, щоб її розбити.

- Щоб схуднути, треба більше часу, чим видужати на стільки ж.

Закон кафетерію

Те, що ви відмітили у вітрині, купить той, що зайшов перед вами.

Спостереження Етторе

Сусідня черга завжди рухається швидшим.

Варіант спостереження Етторе, запропонований О'брайеном:

Як тільки ви перейдете в іншу чергу, та, що ваша була починає рухатися швидше.

Наслідок Кентона:

Ваше метання туди-сюди напружує обидві черги.

Принцип черги

Чим більше очікування, тим більше вірогідність, що ви коштуєте не в тій черзі.

Закон Уїтмена

Коли б ви не постригли нігті, через годину вони вам знадобляться.

Закон Хатчисона

Необхідності концентрованої уваги завжди супроводить непереборне бажання відвернутися.

Закони журналістики Фуллера

Чим далі від вас відбулося лихо або нещасний випадок, тим більше потрібний загиблих і поранених, щоб вийшов газетний репортаж.

Закони правдивості в репортажі:

Чим ближче вам факти, що описуються у пресі, тим очевидніше за помилку в подачі цього матеріалу.

Чим далі ви від цих фактів, тим більше схильні вірити повідомленню.

Закон листа

Варто запечатати лист, як в голову приходять свіжі думки.

Закон зоопарків і музеїв Джоунса

У найцікавішого експоната не буває таблички з назвою.

Закон публікацій Джоунса

При друкуванні книги в неї завжди вкрадається декілька помилок, які ніхто не відмітить.

Слідство Блоха:

Відкривши сигнальний екземпляр на довільній сторінці, автор тут же наткнеться на найгрубішу помилку.

Доповнення Шулаєва:

Найгрубіші помилки набрані найкрупнішим кеглем.

Правила малювання Вуда

Ніколи не малюйте те, що можна скопіювати.

Ніколи не копіюйте те, що можна обвести.

Ніколи не обводите те, що можна вирізувати і наклеїти.

Закони фотографії

Можливість для якнайкращого знімка з'являється тоді, коли використаний останній кадр.

Хороші знімки зазвичай робляться при закритому об'єктиві.

Хороші кадри пропадають, коли при прояві хтось необережно відкриває двері і плівка засвічується.

Закон сера Уолтера

Вірогідність попадання в обличчя диму від сигарети або від костриці прямо пропорційна вашій чутливості до диму.

Перший закон аеропортів Кауфмана

Відстань до виходу на посадку в літак знаходиться в зворотній залежності від часу, за який ще можна встигнути до рейса.

Закон Роджерса

Варто стюардесі рознести пасажиром кави, як літак починає вібрувати.

Пояснення

закону

Роджерса,

запропонован

е Девісом:

Подача кави в

літаку

викликає

вібрацію.

Основний

принцип

багажу:

У якого б

транспортера

ви не стояли,

ваш багаж

з'явиться біля

іншого.

Країни світу

Лондон щедрий на музеї. Будь-який мандрівник може

знайти собі видовище на смак. Любитель місцевої екзотики, можливо, зацікавиться музеєм лондонського "Кокні" - корінних дійсних лондонців, або ж восковими фігурами мадам Тюссо (Madame Tussauds). Поклонники техніки заглянуть в Cabaret Mechanical Theatre - музей автоматів і механічних скульптур, розташований в самому центрі

міста на Коvent-гарден.

На Коvent-гарден знаходиться ще один типово англійський музей - знаменитий лондонський музей суспільного транспорту (London

Transport Museum), не дивлячись на свою прозаїчну назву, обіцяє немало цікавого, оскільки саме в Лондоні з'явилися перші маршрутки і перша залізниця - метро. Знавці філософії і літератури чекають будинки-музеї Фрейда, Діккенса і, звичайно, відомий будинок Шерлока Холмса за незмінною адресою Бейкер-стріт, 221Б. Спортивні вболівальники можуть відвідати музей тенісу, присвячений історії турнірів Уїмблдену.

Запрошували археологів з території Єгипту, Греції, Туреччини. Сьогодні це гігантське вмістище як єгипетських і античних рідкостей, так і спадщини Середньовіччя, Ренесансу і пізніших епох. Крім витворів прикладного мистецтва, музей гордиться обширними колекціями малюнків, гравюр, медалей, монет, а також раритетами книговидавців. Слід зазначити, що вхід в Британський музей безкоштовний.

На весь світ знаменитий Британський музей (British Museum), заснований в 1763 році спочатку як збори старовин. Саме туди звозилися знахідки англійських Історичний музей міста Лондона - найбільший серед аналогічних музеїв світу. Його експозиція розповідає про

багатівікову історію британської столиці - починаючи з

епохи Юлія Цезаря, коли на Британських островах великий завойовник заснував

селище Лондініум, і

Лондон перш за все

кінчаючи сьогоднішнім днем. До англійської історії має безпосереднє відношення ще один лондонський музей -

Національна портретна галерея, що зберігає живописні і скульптурні зображення чи не всіх видатних діячів Британії.

Музей Вікторії і Альберта (Victoria & Albert Museum) був заснований в 1852 р., але ім'я англійської королеви носить лише з 1899 р. Це не випадково: з ім'ям королеви Вікторії пов'язана ціла епоха в історії дизайну, а музей, що носить це ім'я, присвячений саме декоративному мистецтву. Нині музей Вікторії і Альберта володіє найбільшою в світі експозицією предметів дизайну - виробами з скла, фарфору, кераміки, дорогоцінних металів, текстиля. Крім того, в музеї виставлені великі колекції творів живописи, скульптури, а також шедеврів фотографії. Вхід в музей безкоштовний.

Головні художні музеї Лондона - галерея Тейт і Лондонська національна галерея (National Gallery). Перша присвячена виключно сучасному мистецтву, друга ж - одне з найбільших в світі зборів європейського живопису, починаючи з XIII століття. Будинок в Лондоні, де жив і творив Георг Фрідріх Гендель, став тепер музеєм. Будівля 18-го століття після реставрації має такий вигляд, який воно мало за життя великого композитора. Гендель прожив тут 36 років до самої своєї смерті в 1759 році. Гендель був відомим збирачем

картин, до кінця життя його колекція налічувала 80 картин. Щоб відтворити атмосферу будинку, музей позичили ряд робіт у британських музеїв.

Будинок Генделя - це єдиний музей, присвячений композиторові,

в британській столиці. Великий музей Генделя знаходиться в Галлові (Німеччина), місті, де великий композитор народився в 1685 році. Треба відзначити, що багато найбільших лондонських музеїв (такі, як музей історії Лондона, Британський, картинні галереї) не беруть плати за вхід, чого не можна сказати про дрібні збори, де вартість вхідного квитка може бути вельми відчутною - близько 4 фунтів стерлінгів. його визначні пам'ятки, красиві види і прекрасні видовища.

Незабутні враження справлять зміна караулу у Букингемського палацу (щодня в 11:30) і парад кінної Гвардії (у 11 годин, по неділях - в 10:00). Обов'язково треба пройтися по Пікаділлі, подивитися ансамбль Трафальгарської площі (Trafalgar Square), відпочити

місто з багатою історією, яка зустрічає вас на кожному кроці. Під час першого приїзду до Лондона необхідно подивитися на

в Гайд-паренні (Hyde Park). Найпростішим способом подивитися всі значні визначні пам'ятки Лондона є автобусна екскурсія.

Вестмінстерське абатство - в нім починається і закінчується королівська доля: у його стінах коронуються

британські монархи, тут же вони знаходять те, що вічне упокоїло. Крім того, Вестмінстерське абатство знамените своїм "куточком поетів". На честь англійських творців, що увійшли до історії, - Шекспіра, Чосера, Мільтона, Вордсворта, Діккенса і багато інших

встановлені меморіальні дошки. Але справжні могили далеко не всіх згаданих поетів знаходяться саме тут. У Вестмінстерському замку на берегах Темзи з 13 століття засідає англійський парламент - за середньовічними стінами, неприступними і величними, немов символізуючими непорушність одного із старих демократичних інститутів в Європі. Не можна пройти мимо знаменитого Біг Бена (Big Ben), годинник на якому веде відлік часу з 1859 року. Насправді Біг Бен - це назва не башти і не самого годинника, а годинного дзвону. Так само непорушно стоїть на березі Тауер - стародавня фортеця і в'язниця, похмурі стіни якої бачила немало крові, у тому числі і королівською. Обов'язково звернете увагу на охоронців Тауера - Beefeaters - в розкішних мундирах.

Над темними водами Темзи протягнувся знаменитий Тауерський міст, впізнаний, напевно, у всьому світі. Він став таким же символом Лондона, як Ейфелева башта - Парижа, статуя Свободи - Нью-Йорка. Він здається

навіть банальним, настільки тісно його образ пов'язаний із столицею Англії. Проте, знову і знову він приголомшує глядача величністю і строгістю форм. Вночі середньовічна похмурість Тауерського моста зникає і, завдяки сучасній ілюмінації, він предстає перед нами як якась фантастична, казкова споруда.

Англія - країна традицій, які підтримуються її жителями з любов'ю і деколи смішною прийдешністю.

Напевно, найстародавніша і улюбленіша національна традиція - це монархія. Її символ - Букингемський палац - резиденція королеви Єлизавети II, нині відкрита для огляду широкій публіці. У західній частині Лондона знаходиться один з найзнаменитіших пам'ятників Лондона - Собор Святого Павла (арх. Крістофер Рен). Цей протестантський храм

був задуманий і побудований як зіставлення католицькому храму Святого Петра в Римі в 1666-1711рр.

За розповідями очевидців, сильну пожежу (the Great Fire of London) на місці згорілої церкви VII ст., через майже 8 років почалися роботи по відновленню храму. Крістофер Рен поклав перший камінь в підставу майбутнього храму (21 червня 1675г.) і написав на нім приблизно наступне - "храм знов повстане". Йому знадобилося 35 років, щоб побудувати новий храм. Особливо примітне те, що всі працювали практично безкоштовно.

Декоративне убрання його не містить рясного ліплення, позолоти, скульптур, але архітектурні форми, їх деталі виконані на високому рівні. Потрійний купол собору (висота 120м) - невід'ємна

частина силуету Лондона. У підстави храму (діаметр 32м) знаходиться "галерея шепоту", акустичний ефект якої такий, що слово, сказане пошепки на одній стороні, виразно відтворюється на іншій.

На західному фасаді, по обидві його сторони - дві башти - дзвіниці. У лівій башті - 12 дзвонів, в правій головний дзвін Англії, "Великий Пол" (16т.) Його звук чутний за 37 км. Годинник з циферблатом має діаметр 15м. У головного входу - пам'ятник королеві Анні. Прекрасні грати з кованого заліза (робота Жана Тіжу), що колись захищали собор, збереглися частково. Соборний орган (1694) майстра Уїлліса вважається кращим в Англії.

У соборі можна почути знаменитий хор. Ще дев'ять сторіч тому, тодішній Єпископ Лондона заснував хор хлопчиків для Собору (у 1127 році). З кінця XVIIIст. собор Святого Павла є традиційним похованням англійських знаменитостей (могила Лорда Нельсона). Тут же знайшов останній притулок його творець Сіна - Пол Крістофер Рен (помер в 1723 році). Напис на могильній плиті архітектора свідчить: "Якщо ти шукаєш пам'ятник - подивися навколо".

Дозвілля та розваги

Що таке флешмоб ???

Перші спроби описати подібні флешмобу акції можна знайти в книгах фантаста Ларрі Нівена, які вийшли ще в 60-х роках минулого сторіччя. Ідея збирати людей разом, про яку писав автор, вельми схожа на сучасний флешмоб. Цікаво і те, що тоді ж у 60-х відбулася акція, яку сьогодні ми назвали б флешмобом. Її ініціатором був радіопровідний Жан Шеферд, він попросив своїх слухачів зібратися у визначеному місці в заданий час. Коли поліцейські побачили сотню чоловік біля згорілої будівлі і почали з'ясувати, що там вони роблять, ніхто нічого їм не зміг відповісти. Ну, майже флешмоб.

"общини". Після цього випадку "миттєві натовпи" стали з'являтися в різних куточках світу мало не щодня.

На тому ж тижні по вулицях Токіо і Осаки пройшли сотні людей в костюмах агента Сміта з Матриці, при цьому вони намагалися зображати бойові сцени з фільму. Видовище, погодьтеся, не для із слабкими нервами поклонників Нео.

Перший європейський флешмоб планували провести в Лондоні, але його підготовка затягнулася майже на місяць. Тим часом в Римі була організована і проведена своя акція - вона і стала першою в Європі. 24 липня близько 200 чоловік увійшли до книжкового магазину і стали протягом декількох хвилин питати у продавців неіснуючі книги, потім вони нагородили аплодисментами терплячих співробітників магазину і розійшлися "у справах".

30 липня в Берліні відбувся перший німецький флешмоб. На цю акцію прийшло всього біля 70 чоловік, вони зробили зарядку на вулиці (пострибали, покрутилися, поплескали в долонях) і розійшлися. Дуже скромний початок в порівнянні з Римом. Але, не дивлячись на це, зараз флешмоб в Німеччині дуже популярний. Такі акції пройшли практично у всіх великих містах, причому німецькі флешмобери придумували дуже цікаві сценарії. Так в серпні в Берліні поряд з американським посольством 250 чоловік одночасно відкоркували пляшки з шампанським і впродовж трьох хвилин в унісон випивали "За Наташу!", а в Дортмунде мобери зібралися біля виставки пральних машин і почали поїдати банани.

Рух флешмоберів добрався і до тихого університетського містечка Кембріджа. Там 31 липня більше 200 чоловік стали вимагати в книжковому магазині листівку "для Біла". Це ім'я, швидше за все, було вибрано не випадково - пригадаєте перший флешмоб в Манхеттені.

А довгоочікуваний флешмоб в Лондоні був проведений 7 серпня. Того дня більше 200 чоловік зібралися в салоні м'яких меблів Sofa UK і стали розглядати дивани, що знаходилися там. Потім флешмобери почали дзвонити з салону своїм друзям і розповідати про той, що відбувається не вимовляючи букву "о". Цікаво було б це послухати.

На початку серпня про флешмоб заговорили і в Росії. "Я подумав, а чому би і в Петербурзі не провести щось подібне. У своєму щоденнику на livejournal.com я висловив цю ідею і написав інструкцію до дій. Охочих прийняти участь відгукнулося дуже багато, у тому числі і Москва підтримала нас" - розповідає ініціатор першого російського флешмоба Володимир Яковлев. Перша акція в країні була запланована на 16 серпня, але першим став флешмоб, проведений в московському універмазі ЦУМ 15 серпня. Прийшли на нього всього лише чоловік 20, проте початок руху Флешмоберів в Росії все ж таки прийшов. Ось сценарій цієї акції:

1. Виставити точний час на мобільному телефоні
2. Встановити будильник на 19:33
3. Прийти в ЦУМ в 19:25
4. В 19:30 бути у фонтану і почати ходити навколо нього проти годинникової стрілки.
5. Коли спрацює будильник, почати аплодувати і робити це протягом однієї хвилини.
6. Кинути у фонтан монету, сказати "до зустрічі" сусідові і піти в напрямі, звідки прийшли.

Проте, я не хочу цим сказати, що саме тоді з'явилася ідея флешмоба і відбулися перші fm-акції. Швидше за все, вони траплялися і раніше, але визначення їм було дано у жовтні 2002 року. Тоді була опублікована книга соціолога Говарда Рейнгольда "Розумний натовп: наступна соціальна революція", в якій автор писав про потенційні можливості натовпу, здатного збиратися за пару годин за допомогою сучасних цифрових технологій (e-mail, sms

і т.п.). Багато флешмоберів на Заході вважають його "отцем-засновником" всього руху, але це не зовсім так. По-перше, Рейнгольд писав не про флешмоб, а про смартмоб - це різні поняття. По-друге, він не ставив перед собою мети організувати який-небудь рух або співтовариство. Така ідея прийшла творцеві сайту FlockSmart.com - процвітаючому 28-річному комп'ютерникові з Сан-Франциско Робу Зазуєта - після того, як він ознайомився з книгою Рейнгольда. "Уявіть собі, що в теплий літній полудень ви сидите на лавці в парку. Раптово невідомо звідки поряд зростає натовп, піднімає невелику скульптуру і зникає. А зараз уявіть, що ви - людина з цього натовпу, частина живої, фізично існуючої общини. А ще краще уявіть, що у вас є хороша ідея і ви самі організуєте таку общину, - мовиться в розділі "Про нас" сайту FlockSmart.com. - Наша мета - полегшити появу "розумних натовпів" і побудувати навколо них співтовариство".

Зараз чомусь прийнято вважати, що перша акція флешмоберів пройшла в червні цього року в Нью-Йорку. Хоча насправді це був вже другий флешмоб, а перша акція була ще в травні. Тоді хтось "Bill" відправив 50 електронних листів своїм знайомим, і попросив їх зібратися в одному з butikів Манхеттена. Але власник магазину дізнався про їх плани і викликав поліцію. Перша спроба провалилася... Пізніше, не без участі "Bill'a", з'явився "The Manhattan Mob Project" - секретне співтовариство флешмоберів. Вони стали збиратися у відомий тільки ним час в різних барах і ресторанах Манхеттена, де їм видавалися інструкції наступного флешмоба. Ніхто з учасників не міг знати заздалегідь, де і коли відбудеться наступна акція.

Всім відомий другий Нью-йоркський флешмоб пройшов набагато успішніше. Він відбувся 17 червня. Більше 100 чоловік оточили величезний східний килим в магазині Masy's і стали запевняти спантелених продавців, що їм терміново потрібний "любовний килим" ("love rug") за 10 тисяч доларів для їх

Не всі учасники виконали всі умови сценарію. Охорона універмагу явно була обізнана про акцію, але нічого не робила, щоб перешкодити моберам. Проте фото і відеозйомка були заборонені.

А ось 16 серпня пройшло відразу декілька флешмобів. Окрім спочатку запланованих акцій в Москві і Петербурзі, були проведені флешмоби в Києві і Дніпропетровську.

У Пітері на Московському вокзалі в 17.00 декілька десятків чоловік з паперовими табличками зустрічали одну жінку, що прибуває поїздом № 62. Написи на табличках у всіх були однакові: "Тетяна Лаврухіна. Суспільство анонімних алкоголіків".

А в Москві на Ленінградському вокзалі в 17.20 в 2 рази менша група людей зустрічала людину на ім'я NzR178qWe (це було написано у них на табличках) з Петербургу. Акція була організована за 5 днів, всього в ній взяло участь близько 100 чоловік. Цікаве те, що спочатку в Москві мобери хотіли ради приколу піти зустрічати Володю Путіна, але за день до акції зрозуміли, що так робити

не треба, і вирішили поміняти таблички. Представники ЗМІ приколу не зрозуміли і тут же додали акції політичне забарвлення.

Того ж дня в Києві пройшов перший флешмоб. Згідно сценарію, учасники акції повинні були в 17.00 підійти до залізної пальми (яка знаходиться в "Глобусі" на Майдані), і декілька хвилин її фотографувати. Але ця інформація відразу ж потрапила в ЗМІ, і від ідеї довелося відмовитися. Всього за декілька годин до акції координаторам вдалося розповсюдити серед "своїх" новий сценарій. Всі учасники, згідно "Плану Б", купили по одній великій смоктальній цукерці на паличці, і пішли розглядати вітрини магазинів з 17.58 до 18.02 недалеко від тієї залізної пальми, де їх ще годину тому чекали журналісти. Потім всі зібралися біля цукеркового рундука, і, облизуючи свої цукерки, стали питати у продавців: "Скажіть, будь ласка, скільки потрібно з'їсти таких цукерок, щоб схуднути на 7 кілограм?"...

За підрахунками в акції взяло участь більше 70 чоловік. Дуже вдалий флешмоб!

І ще одна акція була проведена того ж дня в Дніпропетровську. Приблизно у 17.17 до торгового комплексу "Гранд Плаза" увійшли 30 чоловік в паперових шапочках, вони мовчки пройшли через 2 поверхи комплексу і пішли пити пиво. Цей флешмоб вдалося організувати всього за 2 дні - непоганий результат для першої акції!

Ну ось, це були всі найбільш значущі "історичні" флешмоби. Пам'ятаєте, що майбутнє fm-руху залежить від всіх нас. А поки популярність флешмоба росте з кожним днем.

... У Інтернеті найцікавішою за всю історію російського флешмоба визнана акція петербуржців. 19 жовтня до ДЛТ увійшло триста чоловік. Все в чорному. Вони ходили по відділах і щось записували в блокноти. Охорона ДЛТ і продавці запанікували.

Про флешмоб ==>>>

У центрі міста зібрався натовп людей і робить щось досконало безглузде. Перехожі в подиві: «Що відбувається? Навіщо? Так не буває! Ці люди не повинні робити те, що вони роблять, там де вони це роблять». Хтось посміхається, хтось в повній розгубленості. А особи моберів непроникні. Проходить хвилина, і натовп миттєво зникає без сліду, остаточно збивши з пантелику всіх свідків. Це і є флешмоб.

У основі ідеї флешмоба лежить суперечність

у дослівному перекладі "FlashMob" означає "миттєвий натовп". Але кожна людина в цьому натовпі - яскрава індивідуальність, а це вже протирічить слову натовп. Де ще ви побачите натовп індивідуальностей? Всі натовпи в історії збиралися правителями для своїх корисливих цілей. А тут натовп, який сама визначає коли і де їй збиратися, і робить це без всякої мети, ради власного задоволення!

Мобери самі придумують сценарії своїх акцій, самі вибирають кращі з них, шляхом голосування, і самі відповідають за свої дії на акції без жодного управління зверху. При цьому вони умудряються настільки добре скоординувати свої дії, що акції проходять оскільки задумано.

Перша акція флешмоб була проведена в Нью-Йорку в травні 2003 року. Сьогодні кількість моберів у всьому світі налічує десятки тисяч. Отже, хто такі ці мобери?

Мобер - це яскрава індивідуальність. На флешмоб приходять люди, які достатньо міцно відчують власну індивідуальність, щоб не боятися бути частиною натовпу. Вільна і упевнена в собі людина видно здалеку. Ті, хто спостерігав акції флешмоб з боку, дивуються з такої великої кількості живих інтелектуальних осіб, присутніх разом. Це - не зовсім звичайне видовище, і це сильно відрізняє флешмоб від звичайного натовпу. Звичайно, на флешмоб приходять і люди, які просто люблять відчувати себе частиною натовпу. Але вони завжди в меншині і не затримуються більше, ніж на одну-дві акції.

Мобер - це людина, яка «будить» тих, що оточують. Ми так закрутилися в рутині повсякденних справ, що не помічаємо світ, який знаходиться навколо нас. Ми не бачимо нічого у себе перед очима, а йдемо як заведені в інститут, на роботу або ще кудись. Але раптом ми бачимо те, що абсолютно вибивається із звичного сприйняття, то, чого не може бути. Взагалі-то, це називається «дивом». І ми на секунду прокидаємося, посміхаємося, тому що бачимо перед собою живих

людей, а не роботів. І ми самі на хвилину стаємо живими людьми. Ми забуваємо жити, і мобери нагадують нам про це!

Мобер - це людина, що займається особовим зростанням. Це правда. Кожен знає труднощі, особливо під час першої акції. Потрібна мужність, щоб на очах у всіх робити безглузді речі. На мові психології це називається «Вийти з образу себе». Ти або пересилюєш себе, або немає. Або ти мобер, або «пінгвін». Зате, яка насолода, коли у тебе вийшло! І кожна акція дає нові можливості.

Мобер - це людина, яка любить спілкування. Згідно правилам флешмоба розмовляти на акціях заборонено. Не дивлячись на це на акціях флешмоб відбувається спілкування на дуже високому плотьському рівні. Так, розмовляти один з одним не можна. Але який кайф прийти на майданчик і побачити безліч людей, які чимось схожий на тебе. Адже кожен з них по-своєму цікавий, раз він теж опинився тут. І якщо дуже хочеться з кимось познайомитися ближче, то завжди можна знайти цю людину на форумі і домовитися про зустріч.

Перший російський флешмобер Володимир Яковлев

Міфи про простуду...

Якщо в холодну пору року всім членам вашої сім'ї вдасться уникнути простуд - вважайте це неймовірним везінням. За статистикою грипом і ГРЗ щорічно захворюють близько 30 мільйонів українців. Не дивлячись на тотальну поширеність простудних захворювань (а може, і завдяки їй), в народі з'явилася безліч

помилки і міфів про простуду, що заважають грамотному лікуванню. Ось найбільш поширені з них, які розвінчує Заліна Гурієва, к.м.н., лікар-педіатр, інфекціоніст.

Міф 1. Взимку в повітрі більше вірусів, тому в холоди ми хворіємо частіше.

Під словом «простуда» ми маємо на увазі цілу групу інфекційно-вірусних захворювань: ГРЗ або навіть грип. Всі вони викликаються вірусами, які постійно присутні навколо нас. Проте на морозі (як і на жарі), багато вірусів гинуть, оскільки не виносять перепаду температур. Тому в зимовому повітрі вірусів не більше, а навіть менше, ніж в літньому. Чому ж ми хворіємо саме в холодну пору року? Просто тому, що більше знаходимося в замкнутих приміщеннях, де концентрація вірусів дійсно підвищена. До того ж, через зайву сухість повітря, викликану центральним опалюванням, слизові оболонки носа перестають виконувати свою функцію першого захисного бар'єру на шляху хвороботворних бактерій, і організм все частіше стає жертвою вірусної атаки.

Тому для профілактики простуди і грипу потрібно регулярно провітрювати приміщення і зволожувати в них повітря.

Міф 2. Лікуй простуду чи ні, все одно прохворієш тиждень.

Українська шкідлива помилка, яка приводить до маси ускладнень: з верхніх дихальних шляхів інфекція, якщо не дати їй відсічі, сходить вниз, вражаючи бронхи і легені. В результаті звичайна простуда або ГРЗ можуть перерости в бронхіт або навіть в запалення легенів.

Тому при перших же ознаках нездужання потрібно починати боротися з хворобою. Між іншим, найбільший ефект такі екстрені заходи, як противірусні препарати, імуномодулятори і ударні дози вітамінів дають саме в перші години захворювання. З цієї ж причини не варто героїчно переносити нездужання на ногах: по-перше, упустите безцінний час, який можна витратити на боротьбу з хворобою, а по-друге, принесете заразу на роботу і підірвете здоров'я трудового колективу. Дисципліноване лікування з самого початку захворювання допомагає полегшити хід хвороби, скоротити її термін і запобігти розвитку ускладнень.

Міф 3. Засоби від симптомів не вилікують причину хвороби, краще відразу лікуватися антибіотиками.

Запам'ятаєте: антибіотики проти вірусів безсилі! Отже, приймаючи їх під час ГРЗ або грипу, ви завдасте марного антибактеріального удару по своєму організму. Лікар іноді виписує антибіотики, якщо почалися серйозні

ускладнення, але це вже зовсім інша історія. Звичайне лікування простуди саме знімає симптоми: кашель, біль в горлі, нежить. Від мокрого кашлю необхідно приймати відхаркувальні засоби, які допомагають звільнити бронхи від мокротини. Їх слід відрізнити від ліків, що пригнічують кашельний синдром, які призначаються проти сухого непродуктивного кашлю. Не у якому випадку не можна поєднувати обидва види препаратів! Льодяники від болю в горлі продаються в кожному кіоску, проте більшість тільки пом'якшують біль, а проти хвороботворних бактерій безсилі. Лікувальним ефектом володіють пігулки для розсмоктування типу стрепсілса або стрептофена. Про серйозність препарату зазвичай свідчать написи на упаковці, наприклад «містить антисептик» або «подвійна антибактеріальна дія». При боротьбі з нежиттю ми теж здійснюємо немало помилок. Найпоширеніша з них - зловживання судинозвужувальними краплями. Вони розраховані на нетривале застосування, інакше можуть викликати побічні ефекти і навіть звикання. Отже уважніше читайте інструкцію до вибраних крапель і спреям.

Міф 4. Хворій людині шкідливо митися, він може знову простудитися.

Дуже поширений міф, мабуть, залишився нам в спадок від тих дрімучих часів, коли процес миття був зв'язаний з чималими труднощами і небезпеками. Насправді, за наявності в кожному будинку власної ванни, ігнорувати процедуру миття під час хвороби абсолютно ні до чого. По-перше, це просто негігієнічно, а по-друге, шкіра, точно також як нирки і печінка, допомагає організму виводити токсини, що заважають йому нормально працювати. Під час хвороби їх кількість різко підвищується - дає про себе знати активна життєдіяльність вірусів, тому всі органи виділення працюють з максимальним навантаженням. І якщо своєчасно не звільнити шкіру від забруднень, то очищення організму проходить менш ефективно, і хвороба тягнеться довше звичайного. Звичайно, потрібно стежити за тим, щоб хворий не простудився, виходячи з ванної кімнати. Але у всьому іншому обмежень на миття немає.

Міф 5. Діти погано переносять температуру, тому, як тільки вона піднімається - потрібно відразу сбивать саомом.

На справі для дитячого організму температура до 38,5? не небезпечна. Звичайно в тому випадку, якщо у дитини немає особливих хронічних захворювань або судом. Тому, згідно сучасним медичним уявленням, поки стовпчик градусника в безпечних межах, краще температуру не знижувати. Як тільки безпечна відмітка перевищена, потрібно давати жарознижуваче. Проте не варто ними зловживати. При ангіні, коли температура збивається досить важко, багато хто напихає дітей жарознижувачим по 5-6 разів на день! Таке зловживання погано впливає на організм, особливо, коли йдеться про дитину. В цьому випадку вибирайте ліки по тривалості дії. Так, парацетамол знімає жар на 2-3 години, а дитячий нурофен - на 8 годин. Звертайте також увагу на вікові свідчення. Мама нерідко забувають, що такі звичні ліки, як анальгін і аспірин, не показані дітям до 16 років. Добре, якщо дитяче жарознижуваче буде у вигляді суспензії або сиропу із спеціальною мірною

місткістю, щоб легше було давати дитині ліки в правильному дозуванні.

Міф 6. Від простуди краще всього лікуватися теплом.

Тут все залежить від того, що розуміється під словом «тепло». Часте тепле пиття - обов'язкова умова одужання, якщо тільки не піддаватися міфу про те, що чим гарячіше напій, тим корисніший він для здоров'я. Дуже гаряча рідина, навпаки, дратує і так запалене горло, що перешкоджає одужанню. Дуже тепло укутуватися при високій температурі теж немає сенсу, надмірне тепло лягає додатковим навантаженням на організм, тому і одягатися треба так, щоб було комфортно, але не жарко. Те ж саме відноситься і до лазні: піддаватися зайвим тепловим навантаженням, якщо ви захворіли, просто шкідливо. Тим більше що при підвищеній температурі будь-які прогрівання взагалі протипоказані, причому заборона зберігається ще протягом 10 днів після того, як термометр повернувся до нормальних показників. А ось якщо ви замерзли і боїтеся, що через це захворієте, то відправитися в лазню буде дуже навіть непогано: вона активізує обмін речовин, стимулює імунітет, звільняє організм від шлаків і цілком можливо убереже вас від підступаючої хвороби.

Міф 7. Хворому потрібно більше їсти, щоб були сили боротися з хворобою.

Суть цього міфу абсолютно не звертають уваги на тотальну відсутність апетиту у всіх, хто хворіє. Адже таким чином організм сигналізує, що він дуже зайнятий і не може відволікатися на переварення їжі. Ось і не варто суперечити його законним бажанням - хвора людина має право їсти стільки, скільки йому хочеться. Тільки краще віддавати перевагу легкій їжі (пісна курятина, омлет, овочеві супи, каші), а від жирної, смаженої і копченої їжі до одужання відмовитися - вона дратує як шлунок, так і запалену слизову. Зате на користь підуть свіжі фрукти, насичені вітамінами. Тільки не зловживайте цитрусовими: вони містять немало такого важливого для хворого організму вітаміну С, але їх надмірна кислота все ж таки дратує горло. Краще звернути увагу на ягоди і яблука (відмінно виводять токсини). Головна дієтична заповідь хворого: їсти часто, помалу і стежити за тим, щоб їжа не була дуже гострою або гарячою.

Міф 8. Часник і цибуля лікують від простуди.

Ніхто не збирається віднімати лаври у цих заслужених трудівників народної медицини і оспорювати їх протипростудну ефективність. Дуже непогано як профілактика з'їдати зубчик часнику або дихати фітонцидами цибулини, що свіжорозрізає (допомагає від нежиті). Але абсолютно ні до чого закопувати пекучий часниковий або цибульний сік в ніс - немало любителів традиційних рецептів через подібне неправильне тлумачення народної мудрості потрапили до лікарів з опіком слизової. «Правильний» засіб від нежиті готують з декількох крапель цибульного або часникового соку, розведених в рослинному або оливковому маслі. У будь-якому випадку, якщо ви сумніваєтеся в точності рецепту, краще його не використовувати, а віддати перевагу перевіреним лікам з аптеки.

ЦІКАВІ СТАТТІ ...

Як устриці роблять перлини?

Приблизно 4000 років тому якийсь китайський рибак вирішив, що устриці можуть вгамувати його голод. Він розкрив декілька раковин і став, ймовірно, першою людиною, що відкрила перли. Перлини складаються з тієї ж речовини, що і перламутр, який покриває внутрішню поверхню раковини устриці. Тіло устриці дуже ніжне, і для його захисту вона виробляє перламутрове покриття, щоб тіло лежало на гладкій поверхні.

Коли всередину раковини потрапляє якийсь подразник, наприклад, піщинка, устриця покриває цей предмет перламутром шар за шаром, і цей предмет стає перлиною. Коли це відбувається природним чином, перлина може мати ідеальну форму. Але людина знайшла спосіб, як примусити устрицю виготовляти перли. Між зовнішнім покривом тіла устриці і внутрішньою поверхню раковини вводиться піщинка або крихітний шматочок перламутру. Через два-три роки, коли ці раковини витягуються з води і розкриваються, всередині виявляють перлину. Це називається штучною перлиною, і її форма звичайно не ідеальна.

У Японії вже навчилися робити перли ідеальної форми. Подразник вводиться прямо в тіло устриці, тобто проводиться справжня хірургічна операція, яка вимагає великої обережності і точності, тому що устриця повинна залишитися живою.

Найкрупніша із знайдених коли-небудь перлин мала 5 сантиметрів в довжину і 10 сантиметрів в діаметрі. Оскільки натуральні перли дуже дорогі, багато хто користується штучними. Французи виготовляють дуже красиві штучні перли. Для цього вони беруть порожнисті скляні намиста, покривають їх речовиною, яку одержують з блискучих лусок деяких видів риб, а потім заповнюють намистини воском. Ми звикли використовувати парасольку для захисту від дощу. Але насправді парасолька була винайдена не для цієї мети. Її першим призначенням був захист від сонячних променів!

Ніхто не знає винахідника парасольки, якою почали користуватися вже з дуже давніх часів. Вважається, що першими виготовили парасольку китайці. Це було ще в XI столітті до нашої ери! Відомо, що парасолька застосовувалася в Давньому Єгипті і Вавилоні як щит від сонця. З її використанням пов'язаний цікавий факт - вона стала символом влади. В давнину на Далекому Сході парасолькою міг користуватися тільки член королівської сім'ї або високопоставлені придворні. У Європі першими почали користуватися парасолькою жителі Стародавньої Греції. Проте існує думка, що першими європейцями, які використовували парасольку для захисту від дощу, були римляни. В середині віки використання парасольки практично припинилося. Потім вона знову з'являється в Італії в кінці шістнадцятого століття. І знову вона розглядається як символ влади. Приблизно в 1680 році парасолька з'явилася у Франції, а пізніше в Англії. У вісімнадцятому столітті парасолька використовувалася для захисту від дощу майже по всій Європі. За весь цей час форма парасольки змінилася незначно, вони стали лише трохи легші. Кольорові ж дамські парасольки почали робити тільки в XX столітті.

"Різноманітний" спорт у світі

БІЙ ПОДУШКАМИ НА КОЛОДІ

На шведському острові Готланд, у Норвегії та Фінляндії полюбляють змагання, які називаються - бій подушками на колоді. Ця "олімпіада вікінгів" корінням йде в глибоку старовину.

Погодьтеся, важко утриматися на слизькій колоді під ударами мішка, наповненого піском. Той, хто зірвався - падає у воду і нагороджується свистом і сміхом глядачів. Після закінчення бою колода, на якій змагалися, перетворювалася на снаряд для метання - 16-тифутовий стовп злітав у повітря. А глядачі нагороджували силача оплесками.

Древні саги оповідають про те, як безстрашний герой хапав важкий сосновий стовп, підіймав його, тримаючи за один кінець, кидав у повітря і ловив!

Минув час, і сьогодні подібний вид змагань поширився світом: як Старим, так і Новим. Мало того, шанувальники цього "виду спорту" почали встановлювати різноманітні рекорди. Так, нещодавно у Роттердамі - другому по величині місті Голландії було встановлено світовий рекорд в бійці подушками: 358 чоловік, не зупиняючись, билися протягом трьох хвилин.

ЗМІ повідомили, що ідея цього рекорду була нав'яна організаторам рекламою однієї з компаній мобільного зв'язку, в якій одночасно били один одного подушками десятки людей. Роттердамці вирішили розвинути ідею до недосяжного рівня, запросивши до участі сотні людей.

Педантичні організатори перед початком бійки одягли учасників у форму різного кольору, пояснили їм правила і навіть показали, як зручніше усього використати подушку в бійці. І наші сусіди - росіяни - не залишилися байдужими до можливості "потовкти" один одного подушкою.

Спілка журналістів Росії минулого року провела перші міжнародні спортивні жартівливі ігри журналістів Взяття "Сніжного містечка", одним з основних елементів яких були змагання з бійки подушками на колодах.

А, крім того, найбільш умілого й вправного "збивальника" супротивника подушкою тепер постійно визначають являють під час свята проводів зими - Масниці - у різних містах і регіонах Російської Федерації.

ПАЛВАН ТАШ

У республіках Середньої Азії часту зустрічаються біля доріг спеціально покладені "богатирські камені" - палван таші. За звичай, їх лежить кілька, вагою від 80 до 200 кілограмів. Кому, вважається, не захочеться спробувати власні сили і, піднявши для початку більш легкий камінь, спробувати підняти важчий? Дещо збоку, окремо від групи, лежить найбільша каменюка. Рідко знаходиться богатир, який зміг би підняти її на рівень грудей і пронести 10 метрів.

А на Кавказі кидання каменів офіційно входить у програму чемпіонату народів Північного Кавказу. У баварському місті Гарміш-Патенкірхен гранітний

уламок вагою 220 кг спеціально зберігається в ратуші, і лише навесні під час всенародного ярмарку він виставляється для усіх. Хто бажає перевірити власні сили.

Раз на 10 років у Швейцарії влаштовуються змагання з метання "каменю Уншпуннена", вага якого - 75 кілограмів.

Та й наші з вами земляки, українці, полюбляють з допомогою чималих брил або круглих каменюк демонструвати свою силу. Варто згадати змагання "Богатирські розваги", які демонструються по телебаченню, і згадати

неперевершеного чемпіона Василя Вірастюка зі Львова. До речі, його улюблена вправа - саме перенесення великих вантажів на швидкість.

Крім того, вправи з перенесення "непідйомних" каменів є одним з основних елементів численних змагань "Козацькі забави", які традиційно проводяться у різних містах і селах України 14 жовтня у День українського козацтва. Саме такі змагання були організовані цьогоріч з нагоди свята Покрови і Дня українського козацтва Козацьким товариством Київщини, зокрема, Ірпінським куренем. А в кам'янець-Подільському, Рівному, деяких інших містах змагання "козацькі забави", мета яких виявити найсильніших, проводяться у міських масштабах - на головних площах.

А на звияжній Запорізькій землі вже кілька років поспіль проводиться Міжнародний фестиваль козацьких бойових і традиційних мистецтв. Так, наприклад, минулорічний фестиваль проходив у Запоріжжі, на Хортиці, на знаменитому духовному центрі українців і не лише українців - всіх індоєвропейських народів - Кам'яній могилі. Тут зібралися богатирі з різних регіонів України: Запоріжжя, Токмака, Дніпропетровська, Львова, Гуляй-поля, Тернополя, Олександрії, Києва, Вільнянська. Серед іншого понад 100 учасників мірялися силою, переносячи на відстань великі камені.

Перенесення на відстань 350-кілограмових предметів було також одним з основних елементів змагань фізично найсильніших людей України та Росії, що під назвою "Богатирські ігри" пройшли 31 травня у Севастополі.

А ще атлети намагалися перетягти канатом шлюпочну команду (богатир знаходився на березі, а шлюпка з екіпажем - у морі), змагалися в інших нетрадиційних для звичайного атлетичного спорту вправах. До речі, у сусідній Російській Федерації подібні змагання проводяться у "всеросійському форматі".

Наприклад, богатирські ігри "Щит Росії".

Кухня народів світу

Чеська кухня утворилася з місцевих кулінарних пристраств і численних запозичень. Вона відрізняється ситними стравами і соковито-солодкими десертами. Найбільш характерні для чеської кухні страви: печеня зі свинини і кнедлики. Гарніри досить різноманітні - картопля варена, смажена, фрі, овочі. А ось справжнім делікатесом чехи вважають смажену гусятину.

Мистецтво чеських кулінарів славиться далеко за межами Чехії. Смакова основа страв чеської кухні і зараз залишилася такою ж, як і багато років тому. Збереглася безліч старовинних рецептів, за якими чеські господарки із задоволенням готують і зараз. Однією з причин розвитку саме традиційної чеської кухні і наявності у ній величезної кількості різноманітних страв стало видання численних поварених книг. Їх автором була Магдалена Добромілова-Реттігова - видатний кухар і не менш видатна особа у середовищі чеських діячів відродження. Але її поварена книга була найкращим здобутком і пережила її поетичні доробки. Своїми книгами вона ніби перетворила і реформувала чеську кухню. Оскільки раніше в чеській кухні овочі використовувалися вкрай рідко, Магдалена Добромілова-Реттігова пропагувала широке їх використання. Ця Матрона в білому ковпаку, яку знає кожна дитина в Чехії, взагалі стала синонімом смачної чеської кухні. Про продукти пані Реттігова говорила ніби про маленьких дітей, ласкаво. І сьогодні чех скаже не суп, а супчик... Однак, необхідно розповісти про певні запозичення чеської кухні від кухонь сусідніх країн. Зокрема, не випадкова схожість австрійської і чеської кухонь. Чехи так само як і австрійці вважають основною традиційною їжею біфштекси, відбивні, пиріг штрудель чи запозичений в угорців

У чеській кухні, так само як і в українській, для приготування страв використовують ті ж самі продукти. Але дуже важливо як приготувати. М'ясо чехи завжди готують із соусом. До печеного м'яса чи риби обов'язково додають кмин і поливають карамельним соусом. В українській кухні із здобного тіста печуть пампушки, тістечка, а в чеській кухні - калачі, що прикрашаються зверху. А ще - булки, булочки з маком, сиром, джемом, повидлом. І звичайно ж зовсім крихітні булочки, солоним соусом.

политі

солоним

соусом.

Чехи дуже люблять соуси. Смак соусу залежить від якості вихідних продуктів. Їх дуже багато - огірковий, томатний, із хрону, кроповий, часниковий, цибульний. Ще в середні століття соуси були одним з улюблених видів їжі. Тоді соус називали йїха. Основою такого соусу слугувала каша, що отримувалася внаслідок підсмажування борошна на жирі. Її розбавляли водою, вином і навіть пивом, додавали спеції, корінці. Такий наїдок можна було вживати як окрему страву чи ж подавати до м'яса. Загально поширеною основою для приготування соусів сьогодні є сік висмаженого м'яса, цибуля, овочі, що загущуються і розбавляються сметаною чи вином. Бульйон, у якому варять овочі, як правило, пасерують. У цих соусах готують яловичину, курку,

дичину - різні види м'яса. Відбивні, ростбїф, до них як гарнір подають

Крім соусів обов'язковими для чеської кухні є кнедлики - невеликі кульки з тіста, картоплі чи сиру. Без кнедликів немає чеської кухні. Бо саме кнедлики, вважають чехи, є ідеальним доповненням до різних страв. Адже самі по собі кнедлики не вживаються. А як гарнір до різних видів м'яса із соусами вони просто необхідні.

Рецептів кнедликів у чеській кухні дуже багато: картопляні кнедлики, кнедлики із сухої булки, кнедлики з м'ясом, тверді кнедлики із сиро картоплі і борошна, а також солодкі кнедлики з фруктами (найоригінальніші). Фруктові кнедлики готуються з різних видів тіста.

Кнедлики зі сливами роблять з дуже тонкого тіста. Їх варять у киплячій воді. А готові кнедлики посипають натертим сиром з цукром і олією, або ж маком з цукром. У північно-східній моравській кухні, яка має багато схожого зі словацькою кухнею, кнедлики готують в основному з дріжджового тіста - галушки, а у моравському районі Ганни люблять копчене м'ясо з кнедликками і з повидловим соусом.

Особливе місце в чеській кухні займає риба. Як правило, чехи мало її споживають. Але у сезон вилуви чи на різдвяному столі короп обов'язково повинен бути. Особливо у Південній Чехії, де багато ставків. Там рибини дуже великих розмірів. Існує чимало різноманітних способів приготування коропів: різні юшки, відбивні з коропу, смажений короп. У якості гарніру подають картопляний салат. Чеські супи цікаві своєю смаковою гамою. Вони, як правило, кисло-солодкі: суп із квашеної капусти, в який обов'язково додають кмин, нарізану цибулю і два-три яблука; грибочні супи, супи з фрикадельками з печінки, овочевий суп із кнедликками. Вони надзвичайно прості в готуванні. У супи обов'язково додають свіжу петрушку, а також кріп і кмин.

Необхідно відзначити, що традиційна чеська кухня використовує не дуже різноманітний асортимент пряностей. Наряду з кмином і кропом часто використовується імбир і майоран.

Традиційно в Чехії готують блюда зі свіжої свинини, а також свинячої печінки, легень й інших органів. Щодо національного чеського напою, то це, безсумнівно, пиво. Деякі сорти чеського пива відомі далеко за межами країни. Це зрозуміло, бо пивоварство в Чехії має давню традицію: воно було широко розвинуте тут в 16 столітті. Вже тоді існувало право пивоварства, і

ніхто, крім власників цього права, не міг варити пиво.

Знавці кажуть, що кожний з численних місцевих сортів пива має свій особливий смак, тому вибрати кращий з них - досить велика проблема. До того ж незалежно від місця приготування пива і його технології, усі сорти відрізняються якимсь особливо "по-чеському" насиченим смаком і ароматом.

А ось кілька рецептів відомих чеських страв, що пані Штіндлова пропонує приготувати читачам сайту "Країни

Бургундський гуляш (за рецептом Вацлава Гавела) На 6 осіб: 250 г копченої свинячої грудинки, порізаної на дрібні кубики, 1 кг кубиками накришеної цибулі, 1 кг нижньої частини яловичого стегна, приблизно 300 мл червоного сухого вина, дрібно порізана

скоринка хліба, 1 невеличка картоплина, натерта на тертушку, 1 дрібно порізана копчена ковбаска, 1 кофейна ложечка борошна, сіль, чорний мелений перець. Для приготування соусу (щоб надати особливий смак): 1 середнього розміру дрібно порізана, або натерта морквина, 1 середнього розміру дрібно порізаній або натертій корінь петрушки, половина невеличкого мілко нарізаного або натертого кореня селери, сіль за смаком, 3 ст. ложки солодкого меленого червоного перцю, кілька подрібнених червоних гострих перчин або інших гострих спецій, чорний мелений перець, яловець і майоран за смаком, 1 ст. ложка смородинового джему, 1 чайна ложка натертої лимонної цедри, 1 чайна ложка кетчупу. Шматочки копченої грудинки смажити аж доти, доки з них утворяться маленькі коричневі шкварки. До нашковареного жиру покласти подрібнену цибулю і трохи обсмажити. Потім додати порізане м'ясо й перемішати. За деякий час долити червоне вино. Чим повільніше тушкується м'ясо, тим кращим буде гуляш. Приблизно за 10 хвилин до кінця приготування додати дрібно покраяну скоринку хліба, картоплю, ковбаску і лайну ложку борошна. За 2 хвилини до кінця варіння додати соус, а після охолодження - збиті вершки. Подавати на другий день. Приготування соусу: У розігріту олію кладуть корінці та овочі, додають сіль, червоний мелений солодкий перець, гострий червоний перець або інші гострі спеції за смаком, чорний перець і яловець, майоран і зелень, смородиновий джем, цедру і кетчуп. Все разом поварити 2 хвилини.

Картопляні кнедлики з копченим м'ясом 800 г звареної і почищеної картоплі, 150 г борошна грубого помолу, 80 г манної крупи, 1 яйце, сіль, 200 г вареного копченого м'яса, 80 г смальцю, 1 велика цибулина, борошно звичайне для розкачування. Картоплю варять в "мундирах", чистять і охолоджують. Холодну картоплю

дрібно натирають, додають просіяне борошно, манку, яйце та сіль і замішують круте тісто. Роблять з нього валик, нарізають 16 кружалець і кожне кружальце трохи розкачують на дошці, посипаній звичайним борошном, і кладуть на середину порізане копчене м'ясо. Кнедлики заліплюють і відразу кидають у киплячу підсолону воду (якщо кнедлики трохи полежать, картопляне тісто порідшає). Варять 10-12 хвилин. Зварені кнедлики витягають шумовкою, кладуть на тарілку та поливають підсмаженою на смальці дрібно нарізаною цибулею. Подають з тушкованою квашеною капустою.

Капустяний суп із копченим м'ясом і ковбасою 300 г квашеної капусти, 1,5 л води, 250 г копченого ошийка, 150 г цибулі, 1 зубок часнику, трішки кропу, 40 г бекону, 100 г копченої ковбаси, 1 чайна ложка червоного перцю, сіль, 200 г сметани, 20 г борошна. Квашену капусту подрібнюють, заливають водою, додають помитий копчений ошийок, подрібнену цибулю, часник, кріп, сіль і варять, доки м'ясо не стане м'яким. Бекон нарізають на кубики, обсмажують, ковбасу нарізають кружечкам і разом із червоним перцем додають у суп. Вже готове м'ясо нарізають кубиками і знов кладуть в суп. У сметані розмішують борошно, вливають у суп і дають трохи загуснути.

Кроповий соус 300 мл молока, 100 мл сметани, 30 г масла, 60 г м'якого борошна, кріп, бульйон з кісток або яловичий бульйон, оцет, цукор, сіль. У частині холодного молока розмішують борошно після чого додають до решти киплячого молока і варять приблизно 20 хвилин, постійно помішуючи. При необхідності розріджують бульйоном, додають сметану. Промивають і дрібно ріжуть свіжий кріп та варять його у двох чайних ложках оцту та ложці води, додають до соусу разом з маслом, сіллю та цукром. Подають до вареної яловичини або до варених яєць разом із кнедликами або вареною картоплею.

Гусак, якого їдять у день святого Мартина з червоною капустою і з "дрбаками" Цілий гусак, чайна ложка кмину, 10 гр. солі, 0,33 л води, 1 кг картоплі, 1 ст. ложка крохмалю, 300 г манної крупи, 1 чайна ложка солі, 140 г яблук, 1 ст. ложка жиру, 1 цибулина, 70 гр. червоного вина, 1 ст. ложка брусниці, 1 ст. ложка виноградного оцту, чай, дикі пряності, білокачанна капуста, фруктовий сік, 1 ст. ложка цукру-піску. Гусака добре очищують від залишків пір'я, обмивають ззовні. Ополіскують всередині, злегка солять, кладуть туди 2-3 яйця і очищений апельсин. Щоб перешкодити висиханню при смаженні, гусака добре обв'язують, щоб ніжки були притягнуті до тіла. Ззовні гусака солять, здобрюють кмином, підливають водою і смажать до м'якості і золотисто-коричневого кольору, часто поливаючи. Один раз обережно перевертають, Головне - не проколювати тушку. На розігрітій олії обсмажують цибулю, додають муку і готують світлу заправку.

Капусту розрізають на 4 частини, видаляють качана і мілко кришать. Підготовлену капусту заливають фруктовим соком, завареним чаєм, додають дикі пряності, зав'язані у мішечку. При необхідності додають червоне вино чи воду. Тушкують під кришкою, постійно помішуючи. Коли капуста стане м'якою, загущують приготовленою заправкою. Варять ще 10 хвилин, а пряності виймають. За смаком досолюють, здобрюють оцтом чи цукром. Готову капусту не залишають на довго на вогні, вона може втратити яскраву глянцевою червоний колір. Половину картоплі варять "мундирах", очищають і подрібнюють. Іншу половину сирі картоплі натирають, солять, додають трохи крохмалю, манну крупу і подрібнену варену картоплю. В результаті отримують тісто для приготування картопляних кнедликів "дрбаків". Сформовані кнедлики відразу кладуть у підсолону воду і варять 20-30 хвилин. Готові "дрбаки" повинні бути сіро-голубого кольору. Смаженого гусака так і подають: з червоною капустою і картопляними кнедликами.

Кумедні загадки :)

Чим відрізняється вода від близнят?

Вода - H₂O, а близнята - O, аж два!

Що це таке: сидить на стелі, лампу гризе?

(Настельний лампогриз.)

Що це таке: бігає по стелі, з лампою в роті?

(Настельний лампосос.)

То висячий, то стоячий, то холодний, то гарячий.

(Душ.)

Хлопчик впав з 4 сходинки і зламав ногу. Скільки ніг зламає хлопчик, якщо впаде з 40 сходинок?

(Всього лиш одну, бо друга у нього вже зламана.)

Що це таке: маленьке лисе по лісу біжить?

(Іжачок. Чому лисий? Із Чорнобиля втік.)

Хто це - маленький, в землі живе, на "Щ" починається?

(Щервчак.)

Білий, та не цукор. Холодний, та не лід.

(Труп.)

Під яким кущем сидить заєць, під час дощу?

(Під мокрим.)

Яке колесо не крутиться при правому повороті?

(Запасне.)

Скільки дітей поміститься в двохмісну дитячу каляску?

(А це, дивлячись як нарубати...)

Що це таке: спочатку білий, потім вж-ж-жик, і червоний?

(Пудель сусідки в міксері.)

Хто швидше добереться до холодильника - мишка чи слон?

(Мишка. Вона на велосипеді приїде.)

Як взнати чи є миша в холодильнику не відкриваючи його?

(Біля холодильника має стояти велосипед.)

Що це таке: зелене, лисе і скаче?

(Солдат на дискотеці.)

Що це таке: великий, синій, з вусами і повністю набитий зайцями?

(Тролейбус)

Скільки горошин увійде в одне горнячко?

(Ніскільки, горошини не вміють ходити.)

Летів по небу бегемотик, а по землі за ним біг мисливець з базукою. Мисливець вистрілив, і бегемотик впав на нього. Хто залишився живий?

(Слоник. Тому, що він вилетів пізніше, ніж бегемотик.)

Скільки потрібно математиків щоб вкрутити лампочку?

(41. Один тримає лампочку, а 40 розвертають будинок за годинниковою стрілкою)

Скільки треба депутатів щоб вкрутити лампочку?

(Всі. Потрібно щоб всі одногласно проголосували "За" закручування лампочки)

Назвіть слово, в якому 40 голосних.

(СорокА)

У неї одна, В землі нема, А у баби їх цілих дві.

(Буква Б.)

Що це таке: висить на стіні і пахне?

(Годинник: в ньому пташка здохла.)

Що це таке - сидить на дереві, чорне і каркає? На букву Ш.

(Ворона. Чому на Ш? Тому, що шлангом прикинулася.)

Що це таке: чорне, на одній нозі?

(Негр-інвалід.)

Що це таке: чорне, на двох ногах?

(Два негри-інваліди.)

Що це таке: чорне, на трьох ногах?

(Піаніно.)

Що це таке: чорне, на чотирьох ногах?

(Негр-інвалід сидить за піаніно.)

... Що це таке: чорне, на 120 ногах?

(117 Негрів-інвалідів сидять за 1 піаніно.)

Чого лелека стоїть на одній нозі?

(Бо як другу підніме, то впаде.)

Що це таке: без вікон, без дверей, а всередині єврей?

(Сара вагітна.)

Скільки рухів треба зробити, щоб запхати слона в холодильник?

(3 - відкрити хол., запхати туди слона, закрити холодильник.)

Скільки рухів треба зробити, щоб запхати жирафу в холодильник?

(4 - відкрити хол., витягнути звідти слона, запхати туди жирафу, закрити холодильник.)

Хто швидше пробіжить 100 м. - слон чи жирафа?

(Слон, бо жирафа в холодильнику.)

Хто не прийшов на всетваринні збори царя Лева?

(Жирафа, бо вона в холодильнику.)

Як перейти річку, яка в якій водяться багато крокодилів?

(Просто взяти і перейти - крокодили ж всі на всетваринних зборах...)

Скільки слонів поміститься в запорожець?

(4 - бо в запорожці місць 4.)

Скільки бегемотів поміститься в запорожець?

(Жодного, бо там вже є слони.)

Як взнати, чи пішли слони в кіно?

(Подивитись, чи стоїть біля кінотеатру їх запорожець.)

Як взнати, чи закінчився фільм?

(Подивитись, чи пише "The End" на екрані.)

Чому в слонів червоні очі?

(Вони маскуються між помідорами. Ти колись бачив слонів між помідорами? Ось бачиш, добре маскуються!)

Чим відрізняється слон від фортепіано?

(Фортепіано можна заслонити, а слона не можна зафортепіанити.)

Що спільного між літаком і підвіконником?

(Ними поголитися неможна.)

Чому дівчата зранку чухають очі?

(Бо в них нема яєць.)

Що це: червоне, рогате, зайцями багате?

(1. Трамвай 2. Червонорогий зайценіс.)

Скільки жидів вміститься в Запорожці?

(4 - на сидіннях і ще 1000 в попільничці.)

На балКоні ходять?

(Ні, коні на бал не ходять)

Як називається людина, яка займається сексом без презервативу?

(Тато.)

Чому чоловіки пердять частіше, ніж жінки?

(Тому що жінки постійно пи\$дять - і не встигають накопичити тиск...)

Що це таке: багато голів, хвіст довгий, очі горять, яйця маленькі і брудні?

(Черга за яйцями по 90 копійок.)

Висить на стіні і плаче.

(Альпініст.)

Увага! Увага!

09/03/2007 П'ЯТНИЦЯ **10/03/2007** СУБОТА

АЛІГАТОР

WORLD DJ DAY
ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ДІДЖЕЯ

PRESENTATION
HOUSE CLUB
★ WE PLAY HOUSE MUSIC ★

guest star **DJ SL CURTIZ** Germany

DJ Pkert
DJ Sync (E.D.)
DJ Serge Bezhnar
DJ Riccio

START - 23:00

ENTER - 25 UAH
START 35 UAH

Dresscode:
ЗАЧІСКА У СТИЛІ ХАОС

суп. Гайоса, 28
тел.: (0352) 52-82-82
www.aligator.com.ua

Line1
HOUSE CLUB
www.house.te.ua
eSTET

Отже, пропонуємо Вашій увазі вперше в історії Тернополя найкультурніша вечірка ПОВНОГО ХАОСУ!!! Величезна кількість безмежного шаленства, неймовірного адреналіну та надзвичайного позитиву з кращими djs нашого міста !!!

10*03*2007 в готельно-розважальному комплексі "АЛІГАТОР" презентація кращого клубного порталу міста [« House Club »](#).

Різноманітні конкурси та оригінальні призи забезпечуть настрої найвибагливішим. Неперевершені ведучі подарують запал найгарячішим. Найталановитіші діджеї гарантують вибух емоцій для найнетреплячих!!!

Спонсори: Інтернет провайдер «Dilines.net» та перукарський салон «ESTET»

Djs вечірки: Dj Riccio, Dj Ocsid, Dj Sync, Dj Serge Bezhnar, Dj. Pkert, Dj. Pauly

Особливий учасник вечірки - Dj світового масштабу !!!

Dress code - зачіска в стилі

ХАОС!

Enter: 25 UAH

Start: 10.00 p.m.

WE PLAY IN THA HOUSE

Наше славне містечко, яке стільки років розвивалось, розбудовувалось, сюди приїжджали нові люди, а інші виїжджали...

Щось змінювалось у продовж цих років, коли з'являлися нові клуби, бари, ресторани, коли наша молодь, і ми в тому числі, хотіли досягти мети!!!!

І нам це вдалося!!! На даному етапі у Тернополі існує декілька клубів, які заслуговують на увагу ... З'явилося все більше "клуберів", людей, які "тусуються" по клубах, стали розуміти клубну музику та вжились у клубне життя Тернополя...

www.house.te.ua

Фоторепортаж

Екватор

Екватор – весела вечірка чи початок кінця студентського життя ?!

Звичайно, оптимістична сторона цієї події взяла гору 9 лютого 2007 року, коли групи ЕП-31, МА-31, МЕ-31, МЕ-32 святкували середину найкращого періоду в житті – студентства.

Вечірка відбувалася у ресторані “НОЙ”, що на вулиці Живова. Усі побачили один одного з зовсім іншої сторони. Дехто використав можливість показати себе таким, яким він є насправді; таким, якого його ще ніхто не бачив – у всій повноті своєї індивідуальності та неповторних рис. Якщо до цього часу потік збирався лише у конференц залі ТІСІТу, то на Екваторі відбулося “об’єднання” чоритьох груп не просто студентів, а дійсно друзів та справжніх особистостей. При чому, “об’єднання” було досить активним та дружнім, і обійшлося все спокійно без бійок та надзвичайних ситуацій.

Не зважаючи на те, що групи були розділені між собою відстанню у декілька метрів це не заважало їм спілкуватися про незабутні 2,5 років, проведенні у аудиторіях ТІСІТу, та інколи й обмінюватися тостами і побажаннями про такі ж веселі та чудові наступні 2,5 роки.

Завітала на святкування і куратор груп МЕ-31, МЕ-32 Мастияк Віта Іванівна. Сподіваюсь гостя залишилась задоволена та не розчарувалася у своїх студентах.

9 лютого було все – і сміх і “сльози”. Не було з нами лише групи СР-31, про що дійсно жалкуємо. Але, надіємся, що ще не раз збиратимемося разом усім потоком з присутністю усіх студентів 3 курсу.

Ще довго після Екватора ми обмінювалися пережитими веселими моментами та щиро сміялися над ними. Звичайно святкування не обмежилось лише одним днем, проте це вже зовсім окрема історія.

Олена Доля (МА-31)

МЕ-31, МЕ-32, МА-31, ЕП-31

СР - 31

СР - 31

МЕ-31, МЕ-32, МА-31, ЕП-31

Вітаємо

3 8 Березня!!!

*Із днем народження
Наші дорогі
викладачі!!!*

Старицького Тараса Михайловича (9.03.1979)

Захарчук Лілію Яківну (23.03.1949)

Мінчука Володимира Миколайовича (23.03.1981)

Слозанську Ганну Іванівну (26.03.1983)

*В день урочистої дати
Щиро хочем побажати
Щастя, радості, спокою
І цвісти завжди весною.
Роки хай повільно йдуть,
Щоки ружами цвітуть,
Хай лишається натура
І спортивная фігура.
Щоб ніколи не хворіли,
Щоб Вас крижі не боліли,
Щоб здорові груди мали,
Не кашляли, лиш співали.
Добре їли, мало пили,
І до праці мали сили.
З роси, води й чистої қалабаньки
Тарного настрою, міцного здоров'я
І всього найкращого!*

*Що жінці потрібно для повного щастя,
Навряд чи
мужчинам
збагнути це
вдасться,
Та все ж, щоб
життя вам
здавалося раєм,
Сьогодні від
щирого серця
бажаєм:
Здобутків у праці!
Погоди ясної!
Здоров'я міцного й
любові палкої!
Дітей дуже чемних
і завжди
слухняних,
Щоб в школі не*

*мали оцінок поганих.
Свекрух, щоб жили якомога подалі,
А дім обминали всі біди й печалі.
І щоб чоловік не хропив цілу нічку,
Роботу робив, цілував ніжно в щічку.
Обідів у ліжко! І вражень полярних!
І цих...ну..., що звучать на "м", – регулярних!
Кохання палючого, як в серіалі,
Не менш як п'ять фільмів – на кожному каналі!
Сусідів – і знизу, і зверху – безшумних,
Романів курортних і вчинків бездумних!
Колготок – із лайкри! Ні дня – без обнови!
Щоб був у вас спонсор з грішми і впливовий!
На книжці – побільш грошових заощаджень!
Для чоловіків – дуже довгих відраджень,
Бо користі в хаті з них й так небагато,
То краще їх бачити лише на свята!
Відпусток щороку на Чорному морі,
Тістечок смачненьких – без зайвих калорій.
Щоб завжди стрункими й бадьорими були
І про целюліт ви ніколи не чули.
Аби, як модельки, ви мали фігури
І вас залюбки малювали з натури.
Духів – від Діора! Вбрання – від Версаче!
Машин – іномарок, щоб везли на дачі.
Коханців – жагучих, в любові – зразкових,
Щоб був після них завжди настрої святковий!
І аби начальство ваш труд цінувало
Та вас за роботу не раз відзначало,
Платило постійно пристойну зарплату,
Аби вистачало на хліб і на хату.
Й за те, що гаруєте тяжко, мов бджілки,
Хай вам УМС подарує мобілку!
І з євроремонтом квартири придбати,
Щоб можна було в них на конях гасати!
Прикрас, діамантів на сорок каратів,
Щоб вуха не в'янули ваші від матів!
Ну, мабуть, пора вже підводити ризик,
Ще зичимо всім вам нормального тиску,
Щоб сонечко ясно світило із неба!
Ну що ще для повного щастя вам треба?
Якщо щось забули, ви нам вибачайте
І подумки самі до всього додайте.
А нам залишилось фужери розлити
І все, що бажали, скоріш закріпити!*